Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΒ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 136 | Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ | ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1916

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μια ὡραία στρατιωτικὴ ἑορτὴ ἔλαβε χώραν εἰς τὰ Παραπήγματα τοῦ Πεζικοῦ ἐπὶ τῇ τρίτῃ ἐπετείῳ τῆς παραδόσεως τῶν Ἰωαννίνων, εἰς ἣν παρέστη ὁ Βασιλεύς, οἱ Πρίγκηπες καὶ ὅλοι οἱ ἐπίσημοι. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς καὶ ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἐπιθεώρησις, τὰ σώματα ἤρχισαν νὰ παρελαύνουν πρὸ τοῦ Βασιλέως, πρῶτον δὲ παρῆλασε τὸ 1 πεζικὸν σύνταγμα, ἓν τάγμα τοῦ ὁποίου διοικεῖ ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος.

ΟΛΙΓΟΝ ἔλειψε νὰ μείνωμεν καὶ χωρὶς φῶς, «ἕνεκα ὁ πόλεμος». Αἱ ἐφημερίδες ἔσπευσαν νὰ διακοινώσουν ὅτι, ἐλλείψει γαιανθράκων ἡ Ἑταιρία τοῦ Ἠλεκτρικοῦ καὶ ἡ τοῦ Φωταερίου θὰ διέκοπτον τὰς ἐργασίας των καὶ ἡ πρωτεύουσα θὰ ἐβυθίζετο εἰς τὸ σκότος. Ὥστε οὔτε... γαιάνθρακες ὁ θησαυρός. Καὶ ὁ πολὺς κοσμάκης, ὁ αἰώνια ἀφελέστατος, ἐπίστευσε ὅτι πράγματι, λόγῳ τῶν συμμαχικῶν νηοψιῶν, δὲν ἤρχοντο γαιάνθρακες καὶ δὲν ἀντελήφθη ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ὅτι, ὑπεκρύπτετο μία ἀπόπειρα ἐκθιασμοῦ τοῦ τόπου διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ αὔξησις τῆς ἀνέκαθεν καὶ πάντοτε ὑψηλῆς τιμῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ τοῦ ἀερίου. Ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ μάθῃ ὁ κόσμος τί μέσα διετέθησαν πλησίον τῆς κυβερνήσεως καὶ πῶς ἔγινε ἡ μανούβρα αὐτή, θὰ ἐπείθετο ὅτι ἀνέζησε, ἐβουκολάκιασε, τὸ ἀναθεματισμένον φαυλοκρατικὸν καθεστώς. Φανταισθῆτε ὅτι, ὅταν ἐκ παραλλήλου ἦλθε ἐνώπιον τῆς Βουλῆς ἡ ἔκθεσις τοῦ πρώτου ἀποκαλύψαντος τὰς λωποδυσίας τῶν δύω μεγαλοσχήμων ἑταιριῶν κ. Μαλλιοπούλου, εἰσηγητοῦ τῆς μεγάλης ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς, ἡ ὁποία πλέον παρέδιδεν εἰς τὸ κοινὸν ὅλα τὰ εἰς βάρος τοῦ λαοῦ ὀργιά των, δὶς ἀπεχώρησαν οἱ φίλοι τῆς κυβερνήσεως ἐκ τῆς συνεδριάσεως διὰ νὰ παραλύσῃ, ἐλλείψει ἀπαρτίας, τὸ καταδιωκτικὸν ἔργον τῆς Πολιτείας κατὰ τῶν δύω αὐτῶν συμμοριῶν, αἱ ὁποῖαι λυμαίνονται τὴν Ἑλλάδα. Εὐτυχῶς ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ἀντιδραστικῆς κατὰ τοῦ αἰσχροῦ αὐτοῦ καθεστῶτος ζυμώσεως ἐτέθησαν τὰ σωματεῖα τὰ βιοτεχνικὰ καὶ πάλιν.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. — Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπεθεώρησε τὰ παρατεταγμένα στρατεύματα.

⁂

Τί πρῶτον, τί δ' ὕστερον; Ἀπὸ τὸ σιτάρι, ἀπὸ τὰ ἀλεύρια, ἀπὸ τὴν ζάχαρην; Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ κανείς; Εἴχαμεν Τμήματα καὶ Διευθύνσεις εἰς τὰ Ὑπουργεῖα καὶ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἄνδρας μεγάλης μορφώσεως καὶ πείρας, δυναμένους νὰ συλλάβουν καὶ ἀντιληφθοῦν τὰς λεγομένας «μεγάλας συνθέσεις». Ὁ Κοφινᾶς, ὁ Χωματιανός, ὁ Μαζαράκης, ὁ Οἰκονομόπουλος καὶ ἄλλοι ἀκόμη δὲν εἶναι τυχαῖοι, καὶ δὲν ἔφαγαν ἄδικα τὰ νειάτα των μέσα εἰς τὰ χαρτιά. Τί ἐχρεωστοῦσε λοιπὸν ὁ κοσμάκης, στὰ καλὰ καθούμενα, νὰ μείνῃ χωρὶς ψωμὶ καὶ χωρὶς ζάχαρη, μὲ τὴν φάμπρικα τῶν ἐπιτροπῶν; Ἐκεῖνο δὲ τὸ αἶσχος, τὸ ἄγος, τῶν δελτίων; Τί ἤθελαν τὰς ἐπιτροπὰς καὶ δὲν ἄφιναν τὴν διαχείρησιν ἑνὸς εἴδους χωριστὰ εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἀνωτέρων αὐτῶν λειτουργῶν τοῦ Κράτους μὲ ἀνάλογον κατώτερον προσωπικὸν ὑπὸ τὰς διαταγάς των; Ἀλλ' ἐλησμονήσαμεν. Καὶ εἰς τὰς Γερμανίας μὲ δελτία ζοῦν οἱ κάτοικοι. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς Γερμανομανίας. Ὅλα τὰ εἶχε ἡ Ζαφειρίτσα καὶ μόνον τὰ δελτία καὶ τὸ κίνημα τῆς χειρὸς τοῦ στρατιώτου ἐν πορείᾳ, διὰ νὰ γίνωμεν τέλειοι Γερμανοί, ἔλειπε. Δὲν μισοῦμεν τοὺς Γερμανούς. Τοὺς ἐκτιμῶμεν καὶ τοὺς θαυμάζομεν διὰ τὴν μέθοδον, διὰ τὸ σύστημα, διὰ τὴν πρόβλεψιν καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα. Ἀλλ' ἄραγε, ἅμα εἰσάξωμεν καὶ ἡμεῖς δελτία διὰ νὰ τὰ γελοιοποιήσωμεν καὶ κινοῦν οἱ στρατιῶται μας κωμικώτατα τὰ χέρια ἕως τὸν θώρακα, ὅταν βαδίζουν, ἐγίναμεν Γερμανοί; Ἀούα!

⁂

Ἂς ἔλθωμεν λοιπόν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ καὶ εἰς τὸ «Ἀούα». Ἦλθε τὸ ἐπιφώνημα αὐτὸ μὲ τὴς ἀπόκρῃς, καὶ ἔμεινε ἐγκλιματισθέν, ὅπως πολιτογραφοῦνται εἰς Ἀθήνας καὶ τῶν ἀποσυντιθεμένων ξένων θιάσων τὰ ναυάγια. Εἶναι «ἠχοπεποιημένη»—ὅπως λέγει ἡ Γραμματική—λέξις ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς καραμούζας τοῦ αὐτοκινήτου. Τὰ χαμίνια τὴν μιμοῦνται τέλεια, ἀλλὰ ὁ κόσμος ὁ ἄλλος, ὁ μεγάλος, μὴ δυνάμενος νὰ τὴν μιμηθῇ, τὸ μεταχειρίζεται ὡς ἐπιφώνημα ἀποδοκιμαστικόν, εἰρωνικόν, προγκηκτικόν. Ἐννοεῖται ὅτι καταντᾷ τόσον ἀνούσιον, ὥστε πολλοὶ νευριάζονται μόλις τὸ ἀκούουν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν λέγει τίποτε καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ κρίνῃ κανεὶς ἀπ' αὐτὸ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἰοστεφοῦς ἄστεως, θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν ὑστάτης ἀπελπισίας.

⁂

Ἂς σιωπήσωμεν ὅμως μὴ μᾶς ἀκούσῃ κανένας χαφιές. Ἡ πρωτεύουσα ὑπερεπληρώθη ἀπὸ χαφιέδες. Διότι τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ ἕνα Γιλδὶζ ἡ Ἀθήνα, ἀφ' οὗ 1500 στρατιῶται ἐκ τῶν ἀνεπτυγμένων ἐπιστράτων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν «ἡμετέρων», διὰ νὰ μὴ ἐκτοπισθοῦν εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς φρουράς, ἀπεσπάσθησαν εἰς τὸ λεγόμενον «Σῶμα Ἀσφαλείας», διὰ νὰ μὴν κάνουν ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ νὰ σᾶς παρακολουθοῦν ἐν πολιτικῇ ἐνδυμασίᾳ, νὰ παρεμβαίνουν εἰς τὴν συζήτησίν σας μὲ τρίτους περὶ ζαχάρεως, αἴθρης, καὶ νὰ σᾶς λέγουν ἀποτόμως ὅτι εἶσθε ἀντιδυναστικός, ἀφοῦ εἶσθε κατὰ τῆς κυβερνήσεως αὐτῆς, ἤτις ἀπολαύει τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Στέμματος. Ὡς προσόντα διὰ τὴν εἰς τὸ σῶμα αὐτὸ ἀπόσπασιν ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς: Ἐπεισόδια εἰς τραμ μὲ ἄγνωστα ἄτομα, δῆθεν ἀντιδυναστικά, ἐπεισόδια μὲ γνωστοὺς καὶ ἀκραιφνεῖς Βενιζελικούς, συνυπακουομένης τῆς φροντίδος ὅπως ἀναγραφοῦν παρατεντωμένα ὑπὸ μιᾶς ἢ δύο κυβερνητικῶν ἐφημερίδων, παντὸς εἴδους διαβολή, ραδιουργία, σπιουνιά. Ἀθίζο λοιπὸν διὰ τοὺς θέλοντας ἐκ τῶν ἐπιστράτων νὰ παραμείνουν ἐν Ἀθήναις, ἀποσπώμενοι εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἀσφαλείας. Δὲν ἔχουν παρὰ νὰ μαρκάρουν ἀντιπολιτευομένους. Βδελυγμία!

⁂

Εἰς τὸ Βερντὲν ἤρχισε μία φοβερὰ γιγαντομαχία, ἡ ὁποία μετεβλήθη εἰς σφαγήν. Ἡ σύραξις εἶνε ἀσύλληπτος εἰς λεπτομερείας. Ὄγκοι φοβεροί, στρατιαὶ ἀπὸ 300 χιλ. ἀνδρῶν ἐπιπίπτουν κατ' ἀλλήλων καὶ ὁ ὅλος ἀριθμὸς τῶν μαχομένων φθάνει τὸ ἓν καὶ ἥμισυ ἑκατομμύριον. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἐπέπεσαν κατ' ἀλλήλων τοιαῦται μάζαι. Καὶ ρέει τὸ αἷμα εἰς ποταμοὺς καὶ συγκροούονται καὶ πλημμυρίζουν καὶ ἀποσύρονται καὶ εἰς τὴν ἀμπώτιδα αὐτήν, ὅπως ὅταν τραθῶνται τὰ νερὰ ἀπὸ τὴν παραλίαν «μὲ τὴ γέμιση τοῦ φεγγαριοῦ» μένουν, ἀντὶ ὀστράκων, ἀνθρώπινα πτώματα, νεκροὶ πατέρες, ἀδελφοί, σύζυγοι, υἱοί, νέοι, χέρια ποὺ ἐκαλλιεργοῦσαν τὴν γῆν, μυαλὰ ποὺ ἐκαλλιεργοῦσαν τὰς Τέχνας καὶ τὰς Ἐπιστήμας, διὰ νὰ πέσῃ ἡ Ἀνθρωπότης ἑκατὸν ἔτη ὀπίσω. Στίγμα διὰ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Αἰῶνος μας θὰ μείνῃ ἀνεξίτηλον αὐτὸ ὁ πόλεμος. Εἴμεθα περιέργοι νὰ ἠκούαμεν τί ἔλεγε ὁ Κάϊζερ εἰς τὸ ἄνθος τῆς Τευτονικῆς νεολαίας — ἀναφέρουν τὰ τηλεγράφηματα — ὅταν παρώτρυνε αὐτοπροσώπως νὰ χροῦν πρὸς τὰ ἐμπρός. Τοὺς ἔλεγε τάχα «Πηγαίνετε στὸ μακελειό! Ἐμπρὸς παιδιά! Νὰ ὁ Θάνατος σᾶς περιμένει διά...»; Διὰ τί; Αὐτὸ ἠθέλαμεν νὰ μάθωμεν. Καὶ δὲν εὑρίσκεται ἕνας, ἕνας ἀπὸ τοὺς διανοουμένους, νὰ παρέμβῃ καὶ νὰ ἀταθανατισθῇ, ἐπιτυγχάνων τὸν τερματισμὸν τοῦ μακελλειοῦ, ἀφοῦ ὑπάρχει, χάρις εἰς τὴν Θείαν Οἰκονομίαν, γῆ διὰ νὰ θρέψῃ ὅλην τὴν Ἀνθρωπότητα.

⁂

Τὸ τηλεγραφικὸν σύρμα μᾶς ἔφερε τὴν εἴδησιν περὶ δολοφονίας τοῦ Ἐμβέρ, τοῦ Ἐμβέρ, τοῦ πανσθενοῦς ἐν Τουρκίᾳ, τοῦ Ἐμβέρ, τοῦ διώκτου παντὸς Ἑλληνικοῦ, καὶ ἐμείναμεν ἀδιάφοροι. Εἰς ἄλλην ἐποχὴν ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς θὰ ἐτινάσσετο μὲ τὸ ἄκουσμα φρενήρης ἀπὸ χαράν, διότι θὰ ἐβεβαιοῦτο ἡ τύχη τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἀδελφῶν μας. Τώρα ὅμως ὁ θάνατος τοῦ Ἐμβὲρ θὰ ἐσήμαινε καὶ ἀλλαγὴν τῆς Τουρκικῆς πολιτικῆς καὶ ἀσφαλὲς κλείσιμον μονομεροῦς εἰρήνης μὲ τὴν Ἀντάντ, ὁπότε δὲν θὰ εἶχε τίποτε νὰ ἐλπίζῃ ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὸ τέρμα τοῦ πολέμου. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀναπέμπωμεν δεήσεις πρὸς τὸν Ὕψιστον ὑπὲρ μακροημερεύσεως τοῦ γενναιοτάτου Ἐμβέρ, ὅστις ὁδηγεῖ τὸν ἐχθρόν μας εἰς τὴν καταστροφήν του.

⁂ ΑΠΟ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ ⁂

ΑΝ ΕΓΕΝΝΗΘΗΤΕ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ

Ἐξακολουθοῦμεν τὰς ἀποκαλύψεις, ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον βιβλίον, ποῦ περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας. Ἐν πρώτοις πρέπει, ὅσοι ἐγεννήθητε Φεβρουάριον, νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τὴν ἑξῆς συμβουλήν: Μὴ ὀλιγωρεῖτε ποτέ.

Ὁ δωδέκατος ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδιακοῦ Κύκλου εἶναι οἱ Ἰχθεῖς, ἀρχίζει δὲ ἀπὸ τὰς 10 Φεβρουαρίου καὶ λήγει τὴν 9 Μαρτίου. Λέγει λοιπὸν τὸ βιβλίον: Κατὰ τὴν Μαύρην Μαγείαν οἱ ἰχθεῖς κρατοῦσι τῶν ποδῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ὅσοι ἐγεννήθησαν τὸν Φεβρουάριον εἶναι ἄριστα προικισμένοι πνευματικῶς καὶ σωματικῶς, ἔχουν δὲ ἐξωτερικὸν εὐγενὲς καὶ ἦθος ἀρεστόν. Ἰδιαιτέρως εὐνοοῦνται αἱ γυναῖκες ἀπὸ τοὺς Ἰχθεῖς καὶ αἱ γεννώμεναι ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν αὐτὸν εἶναι συνήθως ὡραῖαι. Οἱ ἄνδρες ἀφ' ἑτέρου εἶναι ρωμαλέοι καὶ ἀξιοπρεπεῖς. Ἀλλ' εἶναι καὶ χρηστοί, εἰλικρινεῖς καὶ ἀπολύτου ἐντιμότητος. Εἶναι ἀκόμη φύσει ἀνεξάρτητοι, ταραξίαι, σκεπτικοὶ καὶ ὑπερήφανοι. Ὅ,τι κάμουν, τὸ θεωροῦν καλὰ καμωμένον. Βαδίζουν ἐμπρὸς πάντοτε, μὲ μίαν ἀσάλευτον πεποίθησιν ἐπὶ ἑαυτούς. Εἶναι ἀφωσιωμένοι εἰς τοὺς φίλους των καὶ τοὺς ἀγαποῦν εἰλικρινῶς, μὲ αὐταπάρνησιν ἀπόλυτον. Δὲν γίνονται ὅμως «ἐξέχουσαι προσωπικότητες».

Εἰς τὸν ἔρωτα ἀφ' ἑτέρου εἶναι τρυφεροὶ καὶ πιστοί, καὶ ἔχουν ἐπιτυχίας, ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶναι ὑπερβολικὰ ζηλότυποι, μολονότι εἶναι φύσει τοιοῦτοι καὶ γίνονται ἐνίοτε δυστυχεῖς, καταστρέφοντες ὅ,τι ἐδημιούργησαν μὲ τὰς συχνὰς σκηνὰς ζηλοτυπίας ποῦ προκαλοῦν.

Δὲν πρέπει ἐπίσης ν' ἀφίνουν τὸ πνεῦμα των ἐλεύθερον εἰς δυσχερεῖς περιπλοκάς. Πρέπει νὰ βλέπουν τὰ πράγματα κατὰ τρόπον ἁπλοῦν καὶ φυσικόν, νὰ ἀγαποῦν μὲ μέτρον καὶ φρόνιμα, νὰ μὴν κουράζουν δὲ μὲ ὑπερβολικὰς ἐκδηλώσεις ἀγάπης τὸ προσφιλές των πρόσωπον.

Εἰς τὸν γάμον των γενικῶς εἶναι εὐτυχεῖς οἱ ἄνδρες ποῦ ἐγεννήθησαν Φεβρουάριον, πρέπει δὲ νὰ εἶναι πολὺ διεστραμμένη φύσις ἡ σύζυγός των διὰ νὰ μὴ συζοῦν καλά. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐκλέγουν ὡς σύζυγον, γυναῖκα γεννηθεῖσαν Μάϊον.

Καλλιτεχνικὸν τάλαντον δὲν ἔχουν μεγάλο οὔτε μέλλον εὐρύ, ἂν ἐπιδοθοῦν εἰς τὴν Καλλιτεχνίαν. Εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὅμως ἐπιχειρήσεις ἔχουν τύχην «βουνό». Γίνονται ἰδεώδεις ὀργανωταὶ καὶ διαχειρισταί, διότι εἶναι ἀεικίνητοι, θαρραλέοι εἰς τὴν βιοπάλην καὶ ἐπιχειροῦν πολλὰ ταυτοχρόνως.

Εἶναι ἀφ' ἑτέρου φιλόδοξοι, ἔχουν μίαν ἀσυνήθη δραστηριότητα καὶ δὲν ἀφίνουν τίποτε διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν σκοπόν των, γνωρίζοντες νὰ προσαρμόζωνται πρὸς τὰς περιστάσεις, μολονότι ἔχουν αὐταρχικὰς ἰδέας.

Πρέπει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των νὰ εἶναι ὑπομονητικοί, νὰ δαμάζουν τὴν ἀνυπομονησίαν των, νὰ μὴ κλείουν ἐν σπουδῇ συμφωνίας, νὰ σταθμίζουν καλὰ κάθε διάθημά των καὶ ἔπειτα νὰ μὴ διστάζουν εἰς τὴν πραγματοποίησιν, οὔτε νὰ ἀλλάζουν ἀποφάσεις. Νὰ εἶναι δὲ εὐκρινεῖς καὶ ἀκριβεῖς εἰς τὰς πράξεις των.

Ἐξ ἄλλου δέον νὰ ἀποφεύγουν τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς παραφοράς, νὰ συγκρατοῦν τὸν ἀπότομον χαρακτῆρα των, νὰ μὴ δανείζουν εἰς φίλους, νὰ ἀποφεύγουν τὴν ἀταξίαν εἰς τὰς ἐμπορικὰς καὶ ἀτομικὰς πράξεις των, νὰ μὴ ὁμιλοῦν πολύ, νὰ ἀποφεύγουν τοὺς κόλακας—φίλους, νὰ μὴ εἶναι ὑποκριταί, νὰ μὴ εἶναι πολὺ καλοί, μέχρις ἀδυναμίας χαρακτῆρος, νὰ μὴ εἶναι ἰσχυρογνώμονες.

Ἡ κρᾶσις των ἐκ παραλλήλου εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ὅμως συχνὰ ἀσθενοῦν καὶ ὑπόκεινται εἰς ρευματισμούς, εἰς ἀρθριτικὰς προσβολὰς κ.λ. Οἱ νεφροί των λειτουργοῦσι κακῶς καὶ ὁ ἀρθριτισμός, δηλαδὴ ἡ πλημμελὴς λειτουργία τῆς θρέψεως, δὲν ἀργεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ μὲ τὰ συμπτώματα τῆς πολυσαρκίας ἢ τοῦ Διαβήτου. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ καρδία, μολονότι καλή, ἔχει τάσεις ὑπερλιπώσεως.

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὴν πολυφαγίαν, καὶ τὴν πολυποσίαν, νὰ γυμνάζωνται δὲ καὶ νὰ κάνουν δίαιταν. «Ζωὴ λιτὴ» αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ γεννηθέντος Φεβρουάριον. Εἶναι μακρὰ ἡ ζωὴ τῶν γεννημένων ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τῶν Ἰχθύων, διότι κληρονομοῦν παρ' αὐτῶν τὸ Κακὸν καὶ τὸ Ἀντίδοτον. Καὶ τὸ μὲν Κακὸν εἶναι παντὸς εἴδους παθήσεις, τὸ δὲ Ἀντίδοτον ἡ ἰσχυρὰ κράσις των.

⁂

Ἂς ἴδωμεν τώρα τί λέγει τὸ σοφὸν βιβλίον μας περὶ τοῦ ὡραίου φύλου. Γίνονται ἐν πρώτοις καλαὶ σύζυγοι, κατὰ κανόνα, μὲ προτερήματα πολλὰ καὶ ἰδίᾳ μὲ ἀφοσίωσιν καὶ ἀγαθότητα. Εἶναι περιποιητικώταναι πρὸς τοὺς συζύγους των καὶ προσφέρουν πολλὰς ἐκδουλεύσεις πρὸς αὐτούς. Φύσει εὐφυεῖς κατορθώνουν νὰ συγκρατοῦν τὰ νεῦρα των. Εἶναι ἀκόμη πολὺ αἰσθηματικαὶ καὶ διὰ τοῦτο ἔχουν στιγμὰς λύπης καὶ ἀποθαρρύνσεως καὶ ἀπειλοῦνται ἀπὸ νευρασθένειαν.

Εἶναι ὅμως καὶ ὀκνηραὶ καὶ ἀγαποῦν τὰς ἡδονάς, τόσον ὥστε, ἂν δὲν λάβουν τὰ μέτρα των ἐγκαίρως, χάνονται, διότι ριπτόμεναι εἰς τοὺς χοροὺς καὶ τὰ θεάματα παραμελοῦν τὸ νοικοκυριό των.

Γενικῶς εἶναι χαδιάρες καὶ τρυφεραὶ καὶ κατοθῶνουν νὰ σαγηνεύουν. Πρέπει νὰ δυσπιστοῦν ὅμως πρὸς τὸν ἔρωτα, νὰ προσέχουν νὰ μὴ γίνῃ συνήθεια ἡ πίστις καὶ ἡ στοργὴ πρὸς τὸν σύζυγόν των. Ἂν καταθάλουν ὀλίγην προσοχήν, δύνανται νὰ διατηρήσουν τὸν ἔρωτά των. Πρέπει ὅμως ἐκ παραλλήλου ἡ φύσει ὑπερβολικὴ των ὑπερηφάνεια νὰ μὴν πνίξῃ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδιᾶς. Μὲ ὀλίγα λόγια: Πρέπει νὰ εἶναι τρυφερές, χαδιάρες, ἐρωτικαί, ἀλλὰ καὶ ἀφιλοκερδεῖς εἰς τὰς ὁρμὰς τῆς ἀγάπης. Νὰ ἀγαποῦν μὲ αὐταπάρνησιν.

Μ' ὅλα αὐτά, πολὺ πνευματώδεις καθὼς εἶναι, δὲν γίνονται εὐτυχεῖς καὶ εἰς τὸν ἔρωτα καὶ ἐπειδὴ εἶναι καὶ πολὺ ὑπερήφανες δὲν μένουν εὐχαριστημένες, ἐγωϊστριαὶ δὲ δὲν ἀφοσιώνονται εἰς τὸν σφοδρὸν ἔρωτα. Δι' αὐτὸ ὀλίγον καιρὸν εἶναι τυχερὲς εἰς τὸν ἔρωτα. Ἂν ὅμως δαμάσουν τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν ὑπεηφάνειάν των, τότε....

Ὡς σύζυγοι εἶναι πισταὶ καὶ εὐπειθεῖς, ἀλλὰ δὲν εἶναι νοικοκυράδες, διότι εἶναι τεμπέλες, χωρὶς τάξιν, χωρὶς ἐπιμέλειαν καὶ ματαίως προσπαθοῦν νὰ τὰ καταφέρουν.

Καλλιτέχνιδες σπανιώτατα γίνονται, διότι, φύσει μαλθακαί, προτιμοῦν τὰ ἐπαγγέλματα ποῦ δὲν ἀπαιτοῦν κόπον. Ἐπειδὴ εἶναι πολὺ εὐπροσήγοροι, γίνονται καλαὶ πωλήτριαι, ἐπειδὴ δὲ εἶναι πολὺ λεπτολόγοι δὲν εὐδοκιμοῦν εἰς σοβαρὰς ἐργασίας. Πνεῦμα ἐπιχειρηματικὸν δὲν ἔχουν καὶ διὰ αὐτὸ δὲν ἀγαποῦν τὴν ἐργασίαν, οὔτε ἔχουν ἐπιμονὴν εἰς ὅ,τι ἐπιχειροῦν.

Ὑπὸ ἔποψιν ὑγείας ἔχουν χάλια. Εἶναι ὑπερβολικὰ νευρικαί, ἰδεόπληκτοι, νομίζουν ὅτι πάσχουν ἀπὸ ἀσυνήθεις νόσους, ὑποφέρουν ἀπὸ ἡμικρανίαν, πονοκεφάλους καὶ ζαλάδες.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν πρέπει τὰ παιδιὰ ποῦ γεννῶνται Φεβρουάριον νὰ τὰ περιποιοῦνται ἰδιαιτέρως οἱ γονεῖς των, ὅταν εἶναι μικρά. Μὲ περιποίησιν, μὲ δίαιταν, μὲ σωμασκίαν, ἐνῷ μικρὰ εἶναι λεπτῆς ἰδιοσυγκρασίας, ὅταν μεγαλώσουν γίνονται εὔρωστα.

Πρὸ παντὸς οἱ γονεῖς νὰ μὴ ὑποχρεοῦν εἰς τὰ καπρίτσια των καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ διορθώνουν τὰς νευρικὰς παρεκτροπάς των, φερόμενοι πρὸς αὐτὰ στοργικά, ἀλλὰ καὶ αὐστηρά.

ΤΑ ΚΟΥΛΟΥΜΑ. — Τὰ ἀληθινὰ Κούλουμα μὲ τὰ ὑπαίθρια γλέντια καὶ τοὺς χοροὺς καὶ τὴς πίπιζες καὶ τοὺς ζουρνάδες πλησιάζουν νὰ ἐκλείψουν. Ὁ πολὺς κόσμος ἀρκεῖται – ἐφ' ὅσον ὁ καιρὸς ἐπιτρέπει — εἰς μίαν ἐκδρομὴν πρὸς τὰ ἐξοχικὰ κέντρα καὶ εἰς ἕνα πρόγευμα παρὰ θῦν' ἢ ὑπὸ τὸν ἥλιον. Τὰ ἀληθινὰ Κούλουμα ἐσκέφθη νὰ τὰ διασώσῃ τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων καὶ ὠργάνωσε ἐφέτος μίαν ὡραίαν Παναθηναϊκὴν ἑορτὴν εἰς τὸ Ζάππειον, ὅπου Κυρίαι καὶ Δεσποινίδες ἐκ τῶν μελῶν του ἐπώλουν μεζέδες καὶ ζῦθον καὶ ἄλλα ποτά, εἰς τὸ τέλος δὲ ἄλλαι ἐκ τῶν μελῶν του μὲ κοστούμια διάφορα τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ἑλλάδος ἐχόρευσαν τοπικοὺς χορούς.

⁂ ΤΙ ΕΔΑΝΕΙΖΟΜΕΘΑ ⁂

Συνεχίζομεν τὰς Λατινικὰς φράσεις τῶν ὁποίων ἄλλοτε πολύ, σήμερον δὲ ὀλιγώτερον, κάνουν χρῆσιν μερικοί: A remofis=Κατὰ μέρος. Argumentum ad crumenam=Δωροδοκία.. Ars longa vita brevis=Ἡ μὲν τέχνη μακρά, ὁ δὲ βίος βραχύς. A sacris=Ἱερεὺς εἰς ἀργίαν. Asinus asinum fricat=Ὁ ἅμαθὴς θαυμάζει τὸν ἀμαθῆ. Audax lapet juvat=Τὸ ἀνθρώπινον γένος. Audi alteram partem="Ἀκουσον καὶ τὸ ἄλλο μέρος τί λέγει. Anrea mediocritas=Χρυσῆ μετριότης. Aures habenr et non audient="Ὦτα ἔχουσι καὶ οὐκ ἀκούουσι. Auri sacra fames=Ἡ κατηραμένη δίψα τοῦ χρυσοῦ. Aut Cesar, aut nihil=Ἢ Καίσαρ ἢ μηδέν. Beati pauperes spiritu=Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι. Beati possidentes=Μακάριοι οἱ κατέχοντες. Bella matribus destata=Αἱ μητέρες μισοῦν τὸν πόλεμον. Bis dat qui cito dat=Δύω φορὲς δίνει, ὅποιος δίνει πρόθυμα. Bis repetita placent=Σημεῖον ὅτι ἀρέσουν. Bona fide=Καλῇ τῇ πίστει. Bono Deus!=Θεὲ τοῦ Ἐλέους!

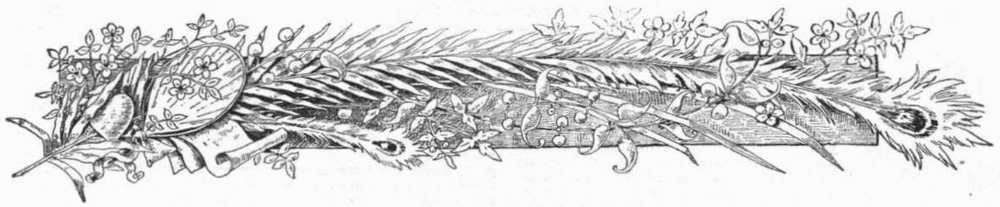

ΑΠΟ ΤΑ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ: ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ ΠΕΙΡΑΜΑ

ΡΙΓΟΣ καταλαμβάνει τὸν ἀναγινώσκοντα εἰς τὰ Ἀγγλικὰ περιοδικὰ ἕνα πνευματιστικὸν πείραμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους Πνευματιστὰς τῆς Ἀγγλίας, ὁ ἰατρὸς Ἄρτουρ Μπάνερμαν. Εἶναι τόσον τρομερόν, τόσον καταπληκτικόν, ὥστε, ἂν δὲν συνεδέετο μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μπάνερμαν, γνωστοῦ εἰς τὸν Ἐπιστημονικὸν κόσμον, ὡς ψυχιάτρου μεγάλου, αὐθεντίας διὰ τὰς ἀσθενείας τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὅστις ἐγκατέλειψε τὴν Ἐπιστήμην του καὶ τὴν Πανεπιστημιακὴν ἕδραν του, διὰ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ Ἀγνώστου — Πνευματισμός, Ὑπνωτισμός, Μαγεία, Βασκανεία, Σατανισμός, Διαταράξεις τῆς ψυχῆς ἦσαν τὸ ὑλικὸν τῶν ἐρευνῶν του — δὲν θὰ τὸ ἐπιστεύομεν καὶ τὸ πολὺ θὰ τοῦ ἐδίδομεν θέσιν εἰς τὴν σελίδα τοῦ διηγήματος.

Τὸν σπουδαιότερον ρόλον εἰς τὸ τρομερὸν αὐτὸ φαινόμενον παίζει αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Μπάνερμαν καὶ ὁ ἐξάδελφός του Φράγκ Χάμντεν, δευτερεύοντας δὲ ρόλους τὸ μεντιὼμ καὶ ἕνας ραπόρτερ, φίλος τοῦ ψυχιάτρου, ὅστις παρέστη κατὰ τὸ πείραμα.

Ἕνα βράδυ λοιπὸν ποῦ ὁ ρεπόρτερ ἐπήγαινε νὰ κοιμηθῇ, περνῶντας ἀπὸ τοῦ ἰατροῦ, εἶδε φῶς καὶ ἐσκέφθη νὰ τοῦ εἰπῇ «καλησπέρα». Ὁ ἰατρὸς ὅμως δὲν ἦτο μόνος του. Κοντὰ στὸ τζάκι, εἰς τὸν καναπέ, ἐκάθητο ὁ Χάμντεν, τὸν ὁποῖον τοῦ συνέστησε. Καθὼς ὅμως ἐσηκώθη ὁ Χάμντεν διὰ νὰ χαιρετήσῃ ἡ Φιφή, ἡ σκυλίτσα τοῦ Μπάνερμαν, ἡ χαδιάρα, ἐσηκώθη, ποῦ ἦτον κοντὰ εἰς τὸν κυρίον της ξαπλωμένη καὶ ἔτρεξε, μὲ τὴν τρίχα ὡρθωμένην, γεμάτη τρόμον καὶ μίσος κυττάζοντας τὸν νέον, πρὸς μίαν γωνιά.

Ὁ Χάμντεν εἶχε δεμένο τὸ δεξὶ χέρι, ὁ δὲ ρεπόρτερ ἠσθάνθη κάποιαν ἀποστροφὴν νὰ τοῦ ἐγγίσῃ τὸ χέρι, ἐνῷ ἡ σκύλλα μὲ κανένα τρόπον δὲν ἐνοοῦσε νὰ συμφιλιωθῇ, μολονότι κατ' ἐπανάληψιν τὴν ἐφώναξε ἐκεῖνος.

Μετ' ὀλίγον ὁ Χάμντεν — ἐξάδελφος τοῦ ἰατροῦ — ἀπεσύρθη διά νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ ἄνω πάτωμα, τότε δὲ ὁ Μπάνερμαν εὐρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν φίλον του δημοσιογράφον μερικὰ ἐπεισόδια χαρακτηριστικὰ ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ ἐξαδέλφου του.

Ἓν πρώτοις τὴν προηγουμένην νύκτα εἶχε ἐξαφανισθεῖ ἡ γάτα, μιὰ ὡραῖα γάτα Περσική, τοῦ ἰατροῦ. Τὴν ἴδια ἐκείνη βραδυὰ ὁ ἰατρὸς ἤκουσε κατὰ τὰς 3 τὰ ξημερώματα κρότους, φοβηθεὶς δὲ ὅτι κλέπται εἶχαν πηδήσει εἰς τὸν κῆπον του, ἐπήδησε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε τὸν ἐξάδελφόν του εἰς τὴν ἀστροφεγγιὰ μὲ κάτι μαῦρο εἰς τὴν ἀγκαλιὰ νὰ προχωρῇ προσεκτικά, ἔπειτα νὰ σκάβῃ τὸ χῶμα, νὰ χώσῃ τὸ μαῦρο ἀντικείμενον καὶ νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸ σπῆτι πάλιν. Τὴν ἑπομένην ὁ ἰατρὸς ἀνεκάλυψε εἰς τὰ ροῦχα τοῦ ἐξαδέλφου του τρίχας, ἔπειτα ἔσκαψε εἰς τὸ περιβόλι καὶ εὑρῆκε τὴν γάτα του σκοτωμένην, μὲ τὸν λαιμὸν κομμένον. Καὶ ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ἡ ἀποστροφὴ καὶ ἡ τρομάρα τῆς Φιφῆς, τὴν ὁποίαν ἐπίσης θὰ ἐσκότωνε· ἐζήτησε μάλιστα νὰ τὴν πάρῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Κάποιον μυστήριον συνέβαινεν. Ὁ Χάμντεν ἦτο εὐγενέστατος, ἀγαθώτατος, ἀνίκανος δι' ἔγκλημα, ζωόφιλος. Τώρα ὅμως εὑρίσκοντο πρὸ αἱμοβόρου ἀνθρώπου, πρὸ ἐγκληματίου.

*

Πρὸ τριῶν ἑβδομάδων — διηγεῖται ὁ Μπάνερμαν πρὸς τὸν φίλον του ρεπόρτερ — εἰς τὸ Μπελτονμπόρω εἶχαν κρεμάσει ἕνα φοβερὸν κακοῦργον, τὸν Τζέιμς Ρόλλο, ὁ ὁποῖος εἶχε κρεουργήσει τὴν γυναῖκα του χωρὶς ἀφορμήν. Τοῦναντιον τὴν ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ καὶ εἶχε συντριβεῖ μὲ τὴν ἀπώλειάν της, ἀλλὰ δὲν ἐλυπήθη διόλου καὶ διὰ τὸ ἔγκλημά του. Ἠγέρθησαν φυσικὰ ἀμφιβολίαι περὶ τῆς ἀρτιότητος τῆς πνευματικῆς του καταστάσεως, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ ὁ ἰατρὸς ποῦ τὸν ἐξήτασε καὶ ὁ προσκληθεὶς Μπάνερμαν δὲν εὑρῆκαν καμμίαν ἀνωμαλίαν. Ἔξαφνα ὁ Μπάνερμαν τὸν ἠρώτησε: Ἐσκοτώνατε μύγες στὴν ἀρχή; Καθὼς ἦτον κατηφὴς συνήθως, ἔλαμψαν τὰ μάτια του καὶ τοῦ λέγει: «Ναί, πῶς τὸ ξέρεις; Πρῶτα μύγες καὶ ἔπειτα γάτες, σκυλιά».

Κάπου ἐκεῖ εἰς τὸ Μπελτονμπόρω εἶναι ἕνας λόφος ἀπόκρημνος μὲ μίαν καμπὴν ἀπότομον ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς ἀκριβῶς. Τὴν ἡμέραν ποῦ εἶχε γίνει ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Τζέιμς Ρόλλο, μετὰ ἕνα τέταρτον, ὁ Φράγκ. ὁ ἐξάδελφός του, καταίβαινε μὲ μοτοσυκλέτα ἀπὸ τὸν λόφον δρομαίως διὰ νὰ προφθάσῃ τὸ πρωϊνὸ τραῖνο, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μπάνερμαν, παραστὰς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πόλιν. Ἔξαφνα Φράγκ καὶ μοτοσυκλέτα κυλίονται εἰς τὸ χῶμα καὶ ὁ Μπάνερμαν τὸν σηκώνει ἀναίσθητον. Εἶχε σπάσει τὸ δεξὶ του χέρι.

Ο ΞΕΝΟΣ ΜΑΣ. — Αἰφνηδίως μίαν ἡμέραν ἔφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ συμμαχικῶν ἐπιχειρήσεων στρατηγὸς Σαρράϊ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐγένετο δεκτὸς εἰς μακρὰν παρὰ τῷ Βασιλεῖ ἀκρόασιν. Εἰς τὸν ἐπίσημον ξένον ὁ λαὸς τῆς Πρωτευούσης ἔκαμεν ἐνθουσιώδη ὑποδοχήν.

Τὸν μετέφεραν εἰς τὸ χειρουργεῖον τῆς φυλακῆς, τὸν ἐχλωροφόρισαν καὶ ὁ χειρουργὸς τοῦ ἔκαμε «ἀνάταξιν» καὶ ἐπίδεσιν, ἀλλὰ μὲ πολλὴν δυσκολίαν.

Ὅταν ὅμως, — καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ μᾶλλον καταπλῆσσον ἐξ ὅλων — συνῆλθε, ὁ Μπάνερμαν, τὸ βεβαιοῖ ὁ ἴδιος, δὲν ἀνεγνώριζε τὸν ἐξάδελφόν του.

«Εἶχε μεταβληθεῖ σὰν νὰ εἶχε εἰσέλθει μία ἄλλη ψυχὴ μέσα του, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ παραμένῃ καὶ νὰ ἐμφωλεύῃ εἰς τὸ σῶμα του. Φαίνεται ἀπολύτως βέβαιον ὅτι, ὑπὸ ὡρισμένας περιστάσεις, ὡς εἶναι ἡ βαθεῖα Μεσμερινὴ Καταληψία ἢ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναισθησίας ἐκ τοῦ ναρκωτικοῦ, οἱ δεσμοὶ ποῦ φαίνονται ὅτι ἑνώνουν σφιγκτὰ τὴν ψυχὴν μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα χαλαρώνονται πολύ. Δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν τὴν περίπτωσιν αὐτὴν προσωρινὸν θάνατον. Πολλάκις οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας σταματοῦν, ἐνίοτε δὲ παύουν ἐντελῶς. Ἀφ' ἑτέρου πρεσβεύω ὅτι, κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου καὶ μάλιστα τοῦ βιαίου, ἡ ψυχὴ, ἀποσπωμένη τοῦ σώματος, δὲν ἀπομακρύνεται, ἀλλὰ περιφέρεται γύρω ἀπὸ τὸ νεκρὸν πλέον ἐνδιαίτημά της, ἐπὶ τινα χρόνον.

Ὁ Μπάνερμαν ἐσκέφθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν Πνευματισμόν, πιστεύων ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν ἦτο χλωροφορισμένος μέσα εἰς τὸ χειρουργεῖον τῆς φυλακῆς ὁ ἐξάδελφός του, εἶχον χαλαρωθεῖ δὲ οἱ δεσμοὶ τῆς ψυχῆς του μὲ τὸ σῶμα του, ἡ ψυχὴ τοῦ κακούργου Τζέιμς Ρόλλο, μόλις πρὸ ὀλίγης ὥρας ἀπαγχονισθέντος, πλανωμένη κάπου ἐκεῖ κοντά, ἐνεσαρκώθη εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀτυχοῦς νέου. Εἶχε λοιπὸν εἰδοποιήσει τὸν Ρέϊντ, γνωστὸν μεντιώμ, ὁ ὁποῖος πράγματι μετ' ὀλίγον προσῆλθε.

Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζουν ἐξωφρενικὰ γεγονότα. Ὁ Ρέϊντ ἐρωτᾷ περὶ τίνος πρόκειται καὶ πρὸ πόσου καιροῦ εἶχεν ἀποθάνει ὁ Φράγκ Χάμντεν, τοῦ ὁποίου θὰ ἐκάλουν τὸ πνεῦμα.

— Μὰ νομίζω τρεῖς βδομάδες εἶναι ποῦ τὸ πνεῦμα του ἄφησε τὸ σῶμα του· ἀπαντᾷ ὁ Μπάνερμαν.

Ἤρχισε ἡ συνεδρίασις, μὲ τὰ ἠλεκτρικὰ σβυσμένα καὶ μὲ μόνην τὴν αὐταύγειαν τῆς θερμάστρας. Ἡ Φιφή, ἡ σκυλίτσα, κουλουριάζεται τρομαγμένη εἰς μίαν γωνίαν, κοντὰ εἰς τὸ «τζάκι», ἐνῷ ἐπάνω ἠκούοντο τὰ βήματα τοῦ Χάμντεν, ὁ ὁποῖος ἐπηγαινοήρχετο εἰς τὸ δωματιόν του. Ἔξαφνα ἀφῆκε μίαν βαθειὰν ἀναπνοὴν τὸ μεντιώμ, περιέπεσεν εἰς ἀναισθησίαν καὶ ἔγειρε τὸ κεφάλι του ἀδρανές. Μετ' ὀλίγον τὸ τραπέζι ἀρχίζει νὰ κινῆται καὶ ἀκούεται ἕνας δυνατὸς κτύπος.

— Εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ Φράγκ Χάμντεν; ἐρωτᾷ ὁ Μπάνερμαν.

Τρεῖς κτύποι ἀπήντησαν καταφατικῶς.

— Ἂν ἠμπορῇς, θέλουμε νὰ σὲ ἰδοῦμε. Ἕνα δυνατὸ ρεῦμα ἀνέμου ψυχροῦ ἔπνευσε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πόρτας. Ἡ Φιφή, σὰν νὰ ἐκρύωσε, ἐκύτταξε τὴν πόρτα, ἐπτερνίσθη, ἐπλησίασε πρὸς τὴν θερμάστραν καὶ ἐκουλουριάσθηκεν. Ἔπειτα κοντὰ εἰς τὸ μεντιὼμ ἤρχισαν νὰ σχηματίζωνται γραμμαὶ ἑλικοειδεῖς, στακτιές, σὰν ὁμίχλη, αἱ ὁποῖαι συνεστρέφοντο καὶ συνεκυκῶντο σὰν νὰ συνυφαίνοντο εἰς ἕνι ἐξωτικὸ πανί καὶ ἐπυκνώνοντο ὁλοένα, ὥστε νὰ φαίνεται κάτι σὰν σκίτσο. Ἔπειτα διέκριναν ἕνα κεφάλι καὶ τέλος εἶδαν μίαν πλήρη μορφήν, τὴν μορφὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐδημάτιζε εἰς τὸ ἐπάνω δωμάτιον. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ τῆς ἀπαισίας ἐκφράσεως ποῦ εἶχε πρίν, ἡ μορφὴ αὐτὴ εἶχε μίαν ἔκφρασιν ἀπελπισίας, ὀδύνης βαθυτάτης. Ἐταλαντεύθη ἀργὰ-ἀργὰ τὸ φάσμα, σὰν φλὸξ κεριοῦ εἰς μίαν πνοὴν ἀνέμου.

— Ἐσὺ εἶσαι ἀγαπητέ μου Φράγκ; ἠρώτησεν ὁ Μπάνερμαν.

Τὸ κεφάλι τοῦ φάσματος ἔκλινε πρὸς τὰ ἐμπρός, τὰ χείλη του ἐκινήθησαν, σὰν κάτι νὰ ἐψιθύρισαν, ἀλλὰ δὲν ἤκουσαν τίποτε. Τὸ ἠρώτησαν τότε, διατί δὲν εἶναι μέσα εἰς τὸ σῶμα του.

— Δὲν μπορῶ.... Δὲν μπορῶ.... Κάποιος ἄλλος εἶναι ἐκεῖ.... ἕνας ἀπαίσιος.... Γιὰ τὸ Θεὸ βοηθῆστε με!... Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ μορφὴ τοῦ φάσματος συνεσπάσθη εἰς μίαν ἔκφρασιν ὑπερτάτης ἀγωνίας.

Ἡ Φιφὴ εἶχε σηκωθεῖ ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ ἐκύτταζε καλὰ τὸ φάσμα καὶ ἐκουνοῦσε τὴν ἄκραν της καὶ ἐγρύλλιζε φιλικά, σηκώνοντας τὸ πόδι της, ὅπως ὅταν ἤθελε κάποιον νὰ χαιρετήσῃ. Ὅλοι ἐπείσθησαν πλέον ὅτι, δὲν ἦσαν θύματα ὀπτικῆς ἀπάτης ἢ παραισθήσεως καὶ ὅτι ἐκεῖ κοντά των, ἔστεκε, ὑλοποιημένον, τὸ πνεῦμα τοῦ Φράγκ Χάμντεν.

— Κάμε ὑπομονὴ δυστυχισμένε μου Φράγκ· τοῦ εἶπεν ὁ Μπάνερμαν.

Καὶ τότε τὸ φάσμα ἐξητμίσθη σιγὰ σιγά, ἐνῷ τὸ μεντιὼμ ἤρχισε νὰ σαλεύῃ, καὶ ἐξυπνᾷ, ἀναπνέον ἀργὰ καὶ μουσκίδι εἰς τὸν ἱδρῶτα.

Τὰ ἠλεκτρικὰ ἤναψαν πάλιν καὶ ἡ Φιφὴ ἤρχισε νὰ φέρῃ βόλτες στὸ δωμάτιον, εὐχαριστημένη καὶ σείουσα τὴν οὐρὰν της καὶ ἐφερμάριζε σὰν νὰ ἐξητοῦσε κάποιον φίλον της. Κάπου-κάπου ἠκούοντο βηματισμοὶ ἀπὸ πάνω καὶ τότε διέκοπτε τὴν ἀναζήτησίν της, ἐσήκωνε τὸ ρύγχος της, ἔδειχνε τὰ δόντια καὶ ἐγρύλλιζε.

*

Τὴν ἑπομένην ὁ ἰατρὸς ἐκάλεσεν ἐκ νέου τὸ μεντιώμ. Εἶχε πεισθεῖ πλέον. Μέσα εἰς τὸ σῶμα τοῦ Φράγκ εἶχεν ἐνσαρκωθεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ κακούργου Τζέϊμς Ρόλλο. Ἐσχεδίαζε λοιπὸν νὰ τὴν βγάλῃ ἀπ' ἐκεῖ διὰ χαλαρώσεως προηγουμένως τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος τοῦ Φράγκ καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Ρόλλο. Τοῦ ἐχρειάζετο δηλαδὴ μιὰ βαθεῖα νάρκωσις. Καταλληλοτάτη ἦτο ἡ Ὑοκαμπίνη, ριπτομένη εἰς τὸν καφέ.

Πράγματι τὴν ἑπομένην ἕνας καφὲς ἔρριψε νεκρὸν σχεδὸν ἐπάνω εἰς τὸν καναπέ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χασμουρήματα, τὸ σῶμα τοῦ Φράγκ Χάμντεν. Τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων ἐκλείσθηκαν διὰ νὰ σκοτεινιάσῃ καὶ εἰσήχθη ὁ Ρέϊντ.

Τὸ μεντιὼμ μετ' ὀλίγον εἶχε πνωπέσει εἰς καταληψίαν μὲ τὸ κεφάλι ἐμπρὸς πεσμένο. Ἔξαφνα ἤρχισε νὰ ἀναπνέῃ θορυβωδῶς, τὸ τσίτινο κάλυμμα τοῦ καναπὲ ποῦ ἦτον ξαπλωμένον τὸ σῶμα τοῦ Χάμντεν ἤρχισε νὰ ἀνασηκώνεται σὰν τὸ ἐφυσοῦσε ἰσχυρότατος ἄνεμος καὶ ἕνας θόρυβος σὰν νὰ ἐθροοῦσαν φύλλα. Ἀπὸ τὸν καναπὲ μιὰ δυνατὴ πνοὴ ἀνέμου ἐθγῆκε. Τὸ σῶμα τοῦ Χάμντεν ἔτρεμε δυνατά. Τὰ κάδρα ἐκτυποῦσαν εἰς τοὺς τοίχους.

— Πνεῦμα τοῦ Τζέϊμς Ρόλλο, ἔλα ἀπ' ὅπου καὶ ἂν εἶσαι· εἶπε μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀνεμοζάλην ὁ Μπάνερμαν.

Τότε ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Χάμντεν ἠκούσθησαν βογγητὰ καὶ φωνές. Τὰ μέλη του συνεστρέφοντο φρικωδῶς καὶ ἐστρεβλώνοντο ἀπαισίως, ἡ δὲ μορφή του εἶχε συσπασθεῖ σατανικῶς. Ἔπειτα ὀλόγυρα ἀπὸ τὸ σῶμα ἐχύθηκε ἕνα πρασινωπὸν χρῶμα, σὰν ἀκτινοβολία δαιμονικῆς ψυχῆς, λαμπρότερον δὲ εἰς τὸ χαΐνον στόμα του. Τὸ φῶς ἐμηκύνθη πρὸς τὰ ἄνω σὰν στῆλη, γραμμὲς καμπύλες, ὀφιοειδεῖς, σὰν ὁμίχλη, ἤρχισαν νὰ συστρέφωνται πάλιν καὶ σιγὰ - σιγὰ ἐσχημάτισαν μιὰ σιλουέτα ἀνδρός, ἐνῷ τὰ βογγητὰ καὶ οἱ σπασμοὶ ἐξηκολούθουν, ἕως ὅτου τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ φάσμα ἦτο πλέον τελείως σχηματισμένον, τὸ σῶμα ἐτινάχθη καὶ συνεκλονίσθη καὶ ἔπεσε σὰν ἄψυχον.

Τότε ὁ Μπάνερμαν ὠρθώθη καὶ ἐφώναξε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ φάσμα:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἁγιωτάτου καὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Ὑψίστου σὲ διατάσσω νὰ πᾷς ὅπου σοῦ εἶχεν ὁρίσει Ἐκεῖνος!

Φρίκη τότε!... Κάτι, σὰν τίναγμα ὑπερφυσικόν, τοὺς ἔπληξε ὅλους. Τὸ δωμάτιον ἐφωτίσθη ἀπλέτως, ἕνας κρότος σὰν κεραυνὸς ἐδόνησε τὸ διάστημα καὶ ὅλα ἐσάλευαν σὰν νὰ ἐκραδαίνοντο ἀπὸ σεισμόν. Ἔπειτα, σιγή, μὲ ἕνα φῶς, σὰν πολικόν, τὸ δὲ φάσμα εἶχεν ἐξαφανισθεῖ.

Τώρα τὸ σῶμα τοῦ Χάμντεν, ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου φρικωδῶς συνεσπασμένον, ἔμενεν ἀκίνητον ἐπάνω εἰς τὸν καναπέ. Ἔπειτα ἕνα ρόδινο φῶς, γλυκύ, σὰν τὸ χρῶμα τῆς ἀνατολῆς, ἤρχισε νὰ χύνεται γύρω ἀπὸ τὸ ἄψυχον σῶμα. τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ σαλεύῃ. Ἡ ὄψις του ἤρχισε νὰ πέρνῃ ἕνα οὐράνιον ἀκτινοβόλημα καὶ νὰ αἰθριάζῃ, τὸ στόμα ἔκλεισε, τὰ βλέφαρα ἐπαίζαν καὶ μισοάνοιξαν καὶ τέλος τὸ φέγγος ὡχρίασε.

Μετ' ὀλίγον τὸ μεντιὼμ ἤρχισε νὰ σαλεύῃ καὶ τέλος συνῆλθε βραδέως, ἐνῷ ὁ Μπάνερμαν παρεμέριζε τὰ παραπετάσματα ἡ δὲ Φιφὴ ἔτρεξε κοντὰ εἰς τὸν καναπὲ καὶ ἔγλυψε τὸ κρεμασμένο χέρι τοῦ ἐμψυχουμένου σώματος. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ὁ Φράγκ Χάμντεν ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του καὶ ἦτον ὁ ἴδιος, ὁ πρὶν Χάμντεν.

«Ποτέ, λέγει ὁ παρακολουθήσας τὸ φαινόμενον δημοσιογράφος, δὲν εἶχα ξαναϊδῇ ὄψιν τόσον θελκτικὴν καὶ τόσον εὐγενικήν».

ΚΑΙ ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ. — Μία ὀβίς Γερμανικὴ τῶν 42 ριφθεῖσα κατὰ τοῦ Verdun διέτρησε τὸν χαλύβδινον θώρακα ἑνὸς ὀχυροῦ ἐκ τοῦ φοβεροῦ φρουριακοῦ συγκροτήματος, εἰσέδυσε μέσα εἰς τὸ ὑπέδαφος καὶ ἀνετίναξε τὴν πυριταποθήκην. Δὲν ὑπάρχει πλέον πουθενὰ ἀσφάλεια. Οὔτε ἐπὶ γῆς, οὔτε ὑπὲρ γῆν, οὔτε ὑπὸ γῆν, οὔτε ὑπὸ τὴν θάλασσαν.

* * *

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ * * * * * * ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

1 Φεβρουαρίου. — Αἱ ἐν Καυκάσῳ δρῶσαι Ρωσσικαὶ στρατιαὶ προελαύνουν διὰ μέσου παχυτάτων χιόνων κατὰ τῆς Ἐρζερούμ, ἐκτοπίζουσαι καὶ καταδιώκουσαι τὸν ἐχθρόν.

4 Φεβρουαρίου. — Οἱ Ρῶσσοι κατέλαβον μετὰ κρατερὰν ἐπίθεσιν τὴν Ἐρζερούμ, ἐκτοπθήσαντες τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ φρούριά της καὶ συλλαβόντες ὑπὲρ τὰς 30 χιλ. αἰχμαλώτους, μετὰ πυρομαχικῶν καὶ ὑλικῶν ἀνυπολογίστου ἀξίας.

11 Φεβρουαρίου. — Εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον οἱ Γερμανοὶ ἐπετέθησαν διὰ τεραστίων ὄγκων στρατοῦ κατὰ τῶν φρουριακῶν συγκροτημάτων, ἅτινα προασπίζουν τὸ Βερντέν.

12, 13, 14, 15, 16 Φεβρουαρίου. — Παλίρροια καὶ ἄμπωτις εἶναι αἱ συρράξεις τῶν ἐν Βερντὲν στρατιῶν. Εἰς 700 χιλιάδας ἀνδρῶν ὑπολογίζονται οἱ ἐπιτεθέντες Γερμανοί. Οἱ Γάλλοι ἀμύνονται ἐρρωμένως καὶ ἀσφαλῶς.

17, 18 Φεβρουαρίου. — Αἱ κατὰ τοῦ Βερντὲν ἐπιθέσεις τῶν Γερμανῶν ἐξακολουθοῦν λυσσώδεις. Ἐναλλὰξ κερδίζουν καὶ χάνουν θέσεις. Αἱ ἀπώλειαί των εἶναι ἀνυπολόγιστοι. Ἴσως ὑπερβαίνουν τὰς 100 χιλ. νεκρῶν. Ἐν τέλει οἱ Γερμανοὶ ἐχαλάρωσαν τὰς ἐπιθέσεις των, ἀλλάξαντες διεύθυνσιν, μὲ προθέσεις κυκλωτικάς.

20 Φεβρουαρίου. — Οἱ Ρῶσσοι τοῦ Καυκάσου κατέλαβον τὸ Βιτλίς, σπουδαιοτάτην πόλιν τῆς Ἀρμενίας καὶ ἐξακολουθοῦν τὴν καταδίωξιν τῶν Τούρκων, ἀποσυντεθειμένων πλέον.

Ὁ ἀγὼν εἰς τὸ Βερντὲν ἔλαβε νέαν ἔντασιν. Αἱ ἀπώλειαι τῶν Γερμανῶν κατανοοῦν μυριεκατόμβαι. Πεντακόσιαι ἁμαξοστοιχίαι πλήρεις τραυματιῶν διῆλθον ἀπὸ τὸ Μὲτς διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Γερμανίας. Μόνον πρὸ τῶν Γαλλικῶν θέσεων ὑπελόγισαν εἰς 50 χιλ. τοὺς νεκροὺς Γερμανούς.

24, 25, 26, 27, 28 Φεβρουαρίου. — Αἱ Γερμανικαὶ στρατιαὶ τοῦ Δυτικοῦ μετώπου ἐπιχειροῦν νέαν ἐπίθεσιν μετὰ τρομακτικῆς ἐντάσεως, προσπαθοῦσαι νὰ προελάσουν. Ἀλλ' ἡ Γαλλικὴ ἄμυνα παραμένει ἀδιάσειστος. Οἱ Γάλλοι μάλιστα ἀνακατέλαβον τὸ Βώ, τὸ δάσος Κορμπὼ καὶ τὸ Ντουωμόν, τὰ ὁποῖα τρὶς ἢ τετράκις εἶχον ἀπολέσει καὶ ἀνακτήσει.

Εἰς τὸ Δυτικὸν μάχονται καὶ Βούλγαροι μετὰ τῶν Γερμανῶν. Δι' ἤμισυ χιλιόμετρον τοῦ δάσους Κορμπὼ οἱ Γερμανοὶ ἐθυσίασαν ὁλόκληρον μεραρχίαν των.

Συνεπείᾳ ἀρνήσεως τῆς Πορτογαλλικῆς κυβερνήσεως νὰ συμμορφωθῇ πρὸς ἀξίωσιν τῆς Γερμανίας καὶ ἀπολύσῃ τὰ εἰς τοὺς λιμένας της κρατούμενα Γερμανικὰ σκάφη, αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύω κρατῶν διεκόπησαν καὶ οὕτω καὶ ἡ Πορτογαλλία ἀποδύεται εἰς τὸν ἀγῶνα παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἀντάντ.

Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ. — Αἱ ἐκόγτιοι αὗται στοαί, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν σήμερον ὡς στρατῶνες πλέον, θὰ δίδουν, μετὰ πάροδον καιροῦ, ἰδέαν περὶ τοῦ πῶς διεξήγετο εἰς τὴν ἐποχήν μας ὁ πόλεμος.

* * *

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΤΟΥ ΑΪΝΕ

Ὅπου πέσῃ ἕνα μου δάκρυ γίνετ' ὥμορφο λουλοῦδι, κι' ὅπου πάῃ στεναγμός μου γίνετ' ἀηδονιοῦ τραγοῦδι.

Ἔλα. Ἀγάπα με... Νὰ γίνουν τὰ λουλούδια ὅλα δικά σου καὶ νὰ τραγουδοῦν ἀηδόνια στὰ παράθυρά σου.

[Μετάφρ. Α. Β.]

Η ΕΛΛΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΝ

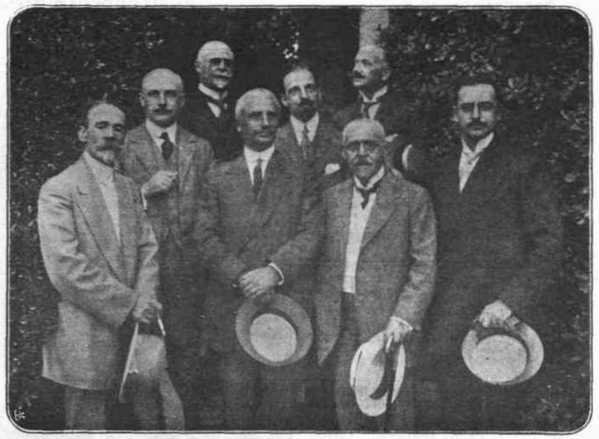

Η ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.— Εἰς τοὺς κυρίους αὐτούς, τὸν κ. Θ. Μπασιὰν τὸν κ. Σπ. Λάμπρον, τὸν κ. Κ. Δαμβέργην, τὸν κ. Π. Κουκέαν, τὸν κ. Γεώργ. Τσοκόπουλον, τὸν κ. Γ. Δυοβουνιώτην, τὸν κ. Θ. Βελλιανίτην, τὸν κ. Ι. Δαμαλᾶν καὶ ἄλλους, ὀφείλεται ἡ πλήρης ἐπιτυχία ποῦ ἔστεψε τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἔκθεσιν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου.

Ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1914 ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις εἶχεν ἀποφασίσει ὅπως μετάσχῃ καὶ ἡ Ἑλλὰς τῆς ἐν Ἁγίῳ Φραγκίσκῳ τῆς Καλλιφορνίας Παγκοσμίου Ἐκθέσεως, ἥτις ἐπρόκειτο νὰ ἀνοίξῃ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1915.

Συνέστησε λοιπὸν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν κ. κ. Θάνου Μπασιᾶ, βουλευτοῦ, ὡς Προέδρου, Σπ. Λάμπρου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, ὡς Ἀντιπροέδρου, Π. Κουκέα, Τμηματάρχου παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ὡς Γενικοῦ Γραμματέως, Ι. Δαμαλᾶ, Συμβούλου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ὡς Ταμία καὶ τῶν κ. κ. Ι. Δαμβέργη, Δημοσιογράφου, Χ. Δελλαπόρτα, συνταγματάρχου τοῦ Μηχανικοῦ, Γ. Δυοβουνιώτη, Δικηγόρου, Π. Παπαγεωργίου, Διευθυντοῦ τῆς Γεωργικῆς Ἑταιρίας, Βαλ. Στάη, Διευθυντοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου, Γ. Τσοκοπούλου, Δημοσιογράφου καὶ Θ. Βελλιανίτου, πρώην Γεν. Διευθυντοῦ τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων, ὡς μελῶν.

Ἡ ἐπιτροπὴ μὲ πλήρη συνείδησιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς της καὶ τῆς εὐθύνης ἐπελήφθη τοῦ ἔργου της, διαιρεθεῖσα εἰς ἐπιτροπὰς καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς αἴσιον πέρας.

Ἐκ τοῦ προγράμματος συντελέσθησαν τὰ ἑξῆς:

*Α΄. **Ἐκμαγεῖα Ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων.** Φροντίδι τοῦ κ. Στάη 180 ἐκμαγεῖα τῶν ὡραιοτέρων ἀγαλμάτων μας ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ χαρισθοῦν εἰς τὰς Ἀμερικανικὰς ἀρχὰς μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἐκθέσεως, μετὰ τεύχους ἐπεξηγηματικοῦ Ἀγγλιστὶ συντεταγμένου.*

*Β΄. **Φωτογραφικαὶ ἀναπαραστάσεις Βυζαντινῶν Μνημείων.** Φροντίδι τοῦ κ. Λάμπρου 600 περίπου φωτογραφίαι 90×120 μὲ πλαίσιον ἐπὶ στροφάλων κατεσκευάσθησαν ἐν Βερολίνῳ, συνοδευθεῖσαι ὑπὸ τεύχους Ἀγγλιστὶ συντεταγμένου.*

*Γ΄. **Ἑλληνικαὶ ἐνδυμασίαι.** Εἴκοσι ἐντελῶς πρωτότυποι καὶ πολυτελέσταται ἐνδυμασίαι πλήρεις ἐστάλησαν, τοποθετηθεῖσαι ἐκεῖ ἐπὶ ἀνδρεικέλλων, καθὼς καὶ σειρὰ ἐγχρώμων φωτογραφιῶν, πεντήκοντα διαφόρων Ἑλληνικῶν ἐνδυμασιῶν.*

*Δ΄. **Ἰσθμὸς Κορίνθου.** Ἐστάλη ἐπίσης, κατασκευασθεὶς ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ Γεωλόγου κ. Μαραβιλλάκη, ἐκ πεπιεσμένου χάρτου, τηρηθεισῶν τῶν ἀναλογιῶν, ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου μὲ τὰ πέριξ. Σημειωτέον ὅτι ἡ Ἔκθεσις τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου ὀργανώθη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τομῆς τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Παναμᾶ.*

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΝ.— Τὸ περίπτερον τὸ ὁποῖον ἡτοιμάσθη ἐνεργείᾳ τῆς τῆς ἐδῶ Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τὴν ἐν Ἁγ. Φραγκίσκῳ Παγκόσμιον Ἔκθεσιν, ἤτον ἀληθινὰ ἕνα κομμάτι τῆς Ἑλλάδος, μὲ ὅτι ὡραιότερον ἔχομεν νὰ δείξωμεν.

*Ε΄ **Ἐμπορικὴ Ναυτιλία.** Ἐπιμελείᾳ τοῦ κ. Δυοβουνιώτη συνετάχθη εἰδικὸν τεῦχος Ἀγγλιστὶ περὶ τῆς Ἑλλην. Ναυτιλίας, περιλαμβάνον καὶ τὴν ἁλιείαν τῶν σπόγγων, εἰς ἣν ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπέδωκε ἰδιαιτέραν σημασίαν, ἀποστείλασα καὶ δείγματα θαυμασίων σπόγγων.*

*Ϛ΄ **Μεταλλεύματα.** Ἀλλ' οὔτε τὰ σχεδὸν μοναδικὰ ἀνὰ τὴν Ὑφήλιον μεταλλεύματά μας ἐλησμονήθησαν. Σμῦρις Ναξία. Λευκόλιθος, κ.λ. ἐταξείδευσαν διὰ μέσου τοῦ Ὠκεανοῦ εἰς πλουσίας συλλογὰς μετὰ σχετικοῦ τεύχους, ὅπερ συνέταξεν ὁ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, Διευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας τῶν Μεταλλείων κ. Ἠλ. Γούναρης, ὁ περίφημος Μεταλλειολόγος μας.*

*Ζ΄ **Ἐκπαίδευσις.** Ἐπίσης ὁ κ. Θ. Βελλιανίτης, βουλευτὴς Κερκύρας καὶ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, συνέταξε πολυσέλιδον τεῦχος, περιλαμβάνον τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν Ἑλλάδι μετὰ στατιστικῶν.*

*Η΄ **Χειροτεχνήματα.** Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐνεθυμήθη καὶ τὰ διάφορα ἱδρύματα, ἅτινα ἀφ' ἑνὸς μὲν προάγουν τὴν Χειροτεχνίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ παρέχουν τὸν ἄρτον εἰς τόσας ὑπάρξεις, οὕτω δὲ κατώρθωσε νὰ ἀντιπροσωπευθῶσιν ἐν τῇ Ἐκθέσει διὰ σπανίων ἐκθεμάτων. Τὸ ἐργαστήριον αἴφνης τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν ἀπέστειλε συλλογὴν θαυμασίων ταπήτων, παραπετασμάτων, ἀσπρορρούχων, ὑφασμάτων κ.λ. Τὸ ἐργαστήριον Δόγκαν ἔστειλε 18 χιλ. δραχμῶν τάπητας, παραπετάσματα, κλινοσκεπάσματα σπανίας τέχνης ἐπὶ σχεδίων Ἑλληνικῶν, ἄλλα δὲ ἐπὶ παραστάσεων ληφθεισῶν ἐξ ἀρχαίων ἀγγείων. Ἡ Βασ. Σχολὴ χειροτεχνημάτων κεντήματα καὶ ντανέλλες. Τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Τριπόλεως συλλογὴν ταπήτων. Ἡ Κεφαλληνία κλωστὴν ἐξ ἀθανάτων καὶ συλλογὰς ντανελλῶν καὶ ἐργοχείρων, ἄλλα δὲ ἐργαστήρια ἰδιωτικὰ μεταξωτά, γουναρικὰ κ.λ.*

*Θ΄ **Γεωργία — Βιομηχανία.** Ἐδῶ ἡ Ἐπιτροπὴ κατέβαλεν ἀπρύτους κόπους καὶ κατώρθωσε, χάρις εἰς τὴν δραστικότητα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Γεωργικῆς Ἑταιρίας κ. Π. Παπαγεωργίου καὶ τοῦ Γενικοῦ Πράκτορος τῆς Ἐκθέσεως κ. Γ. Μισθοῦ καὶ τοῦ εἰδικοῦ τοιούτου κ. Πολυχρονάκου, νὰ συγκεντρώσῃ πεντακοσίους ἐκθέτας ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Οὕτω ἡ Προνομιοῦχος ἔστειλε 415 κιβώτια ἐκλεκτῆς σταφίδος μέσα εἰς 20 χιλ. κυτία καλλιτεχνικά. Ἐπίσης ἄλλοι ἐκθέται ἔστειλαν διαφόρων εἰδῶν σταφίδα. Ἐστάλη ὡσαύτως κινηματογραφικὴ ταινία 400 μέτρων, ἀναπαριστῶσα ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς σταφίδος ἀπὸ τῆς καλλιεργείας μέχρι τῆς συσκευασίας της καὶ τῆς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀποστολῆς της.*

Ὁ Καπνὸς ὁ Ἑλληνικὸς ἐπίσης ἐτιμήθη ἐν τῇ Ἐκθέσει διὰ τῆς συμμετοχῆς 70 ἐκθετῶν, εἰς φύλλα καὶ σιγαρέττα, ἰδία ἐκ τῆς περιφερείας Δράμας καὶ Καβάλλας.

Διακόσιοι περίπου ἐκθέται ἀπέστειλαν Ἑλληνικὰ κρασιὰ καὶ οἰνοπνευματώδη. Ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν ὅτι 3,600 περίπου φιάλαι μὲ δείγματα Ἑλληνικὰ ἐφιγουράρησαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν τμῆμα.

Ἀλλὰ καὶ ἐλαιόλαδα καὶ πυρηνέλαια καὶ συσαμέλαια καὶ ἐλαιοπυράνθρακες καὶ σάπωνες καὶ μέλια καὶ κηρὸς καὶ ὄσπρια καὶ βελανίδια καὶ διατηρημέναι ὀπῶραι καὶ βούτυρα καὶ τυριὰ καὶ συμπεπυκνωμένον γάλα καὶ σουσάμα καὶ σαρωθρόσπορος καὶ χαλβάδες καὶ λουκούμια καὶ χαρούπια καὶ πιπέρια καὶ καφὲς ἀπὸ σῦκα, καὶ ρόζια, καρύδια, σῦκα δημητριακά, διατηρημένοι ἰχθεῖς, κρόκος, ἀρώματα, χασίς, ὀπῶραι, κουκούλια, μετάξια, βαμβάκι, μεταλλικὰ ὕδατα καὶ ὅ,τι ἄλλο βγάζει αὐτὴ ἡ γωνίτσα μας, εἰς ἐκλεκτὰς ποιότητας ἐστάλη.

Εἰς τρεῖς χιλιάδας κυβικοὺς πήχεις ὑπολογίζεται ὁ ὄγκος τὸν ὁποῖον κατεῖχον τὰ Ἑλληνικὰ ἐκθέματα, ἅτινα ἐστάλησαν εἰς τρεῖς δόσεις διὰ νὰ τοποθετηθοῦν εἰς ὡραίας προθῆκας ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ περιπτέρου, τοῦ ὁποίου ἐπόπτης ἦτο ὁ κ. Παβέλλας, δημοσιογράφος.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν περίπτερον ἀπεκτήθη ἀντὶ 6 χιλ. δολλαρίων ἐνεργείᾳ τοῦ ἐν Ἁγ. Φραγκίσκῳ Ἕλληνος Προξένου κ. Βασαρδάκη, εἰς τὸν ὁποῖον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχεν ἀνατεθεῖ ἡ Ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ Περίπτερόν μας ἐγκαινίσθη ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ δέ, πρωταγωνιστούσης τῆς Δ^ος Δόϋ Φύλλερ, ἀναπαρεστάθη, μὲ περισσὴν ἐπιτυχίαν, ἡ ἀρχαία καὶ μεγαλοπρεπὴς πομπὴ τῶν Παναθηναίων. Εἰς τὸ Περίπτερόν μας μέσα ἑωρτάσθη καὶ ἡ εἰς τὴν Α. Μ. Τὸν Βασιλέα ἀφιερωθεῖσα ἡμέρα. Δέκα χιλιάδες λαοῦ ἀνέπεμψαν εὐχὰς ὑπὲρ μακροημερεύσεως τῆς Α. Μ. καὶ 5 χιλιάδες φωτογραφίαι Του διενεμήθησαν.

Ἡ δεξίωσις ἐν τῷ Περιπτέρῳ ἤρχισε τὴν 2 μ. μ. ὥραν καὶ ἐτελείωσεν εἰς τὰς 8. Λόγους ἐξεφώνησαν ὁ Πρόξενός μας κ. Βασαρδάκης, ὁ Ἀντιπρόσωπος τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν κ. Λάμαρ, ὁ Ἀντιπρόσωπος τῆς Καλλιφορνίας κ. Ἄρλετ, ὁ βουλευτὴς κ. Κὰν καὶ ὁ Δήμαρχος Ἁγ. Φραγκίσκου κ. Ρόλψ.

Ὅπερ δὲ σπουδαιότερον: 384 βραβεῖα ἐν ὅλῳ ἐτῆραν τὰ Ἑλληνικὰ ἐκθέματα, ἤτοι 48 Γκρὰν Πρί, 62 μετάλλια τιμῆς, 187 χρυσᾶ βραβεῖα, 76 ἀργυρᾶ καὶ 11 χαλκᾶ.

Θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἐπεξηγήσωμεν τὸ γεγονός. Θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία ἐπέσεψε τὸ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν ἀμέριστος ἀνήκει ἡ Ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη, καθὼς καὶ εἰς πάντας τοὺς συνεργασθέντας μετ' αὐτῆς.

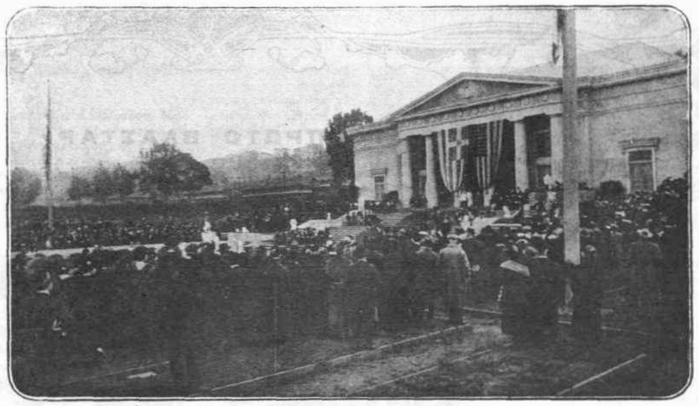

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΝ.— Τὸ κορύφωμα τῶν ἑορτῶν ἦτο ἡ εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον ἀφιερωμένη ἡμέρα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξετελέσθησαν Ρωμηοὶ καὶ Ἀμερικανοί.

* * *

ΠΩΣ ΤΑ ΕΞΗΓΟΥΝ ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ

Προχωροῦμεν εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων κατὰ τοὺς Γάλλους: Ἂν βαδίζετε σὲ λάσπες, φτώχεια καὶ κακομοιριά. Ἂν βλέπετε ἀναμμένο κερί, σημαίνει γεννητούρια.. Ἂν τὸ κερὶ σβύνει, θάνατον. Ἂν τρῶτε χυλόν, εἶναι καλὸς οἰωνός. Ἂν παίζετε τόπι, σημαίνει ἡσυχίαν. Ἂν λαμβάνετε μπουκέτο, χαρὰ καὶ εὐχαρίστησις ἐφήμερος. Ἂν προσφέρετε μπουκέτο, κάποιο πρόσωπον θὰ ἀγαπήσετε. Τζάντα ἄδεια, σημαίνει ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ὑποθέσεις σας. Γεμάτη, σημαίνει φιλαργυρίαν. Ἂν βρῆτε τζάντα, σημαίνει πτώχευσιν. Ἂν βλέπετε χρώματα μπλέ, σημαίνει εὐτυχίαν. Τὰ μαῦρα εἶναι μιζέρια. Ἂν δῆτε μποτίλλια γεμάτη, σημαίνει χαρὲς καὶ τραγούδια. Ἂν τὴν ἰδῆτε ἄδεια, ἀρρώστεια. Ἂν δῆτε ὅτι τὸ μαγαζί σας ἐκάηκε, θὰ χάσετε τὰ καλά σας. Ἂν δῆτε τὰ μπράτσα σας μαλλιαρά, σημαίνει πλοῦτον. Ἂν τὰ δῆτε δυνατὰ καὶ νευρώδη, εὐχαρίστησιν. Ἂν τὰ δῆτε ἀδύνατα ἢ ὅτι σᾶς πονοῦν, στενοχώρια. Ἂν μία κυρία ἰδῇ ὅτι τὰ μπράτσα της εἶναι βρώμικα, διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ νὰ μείνῃ χήρα. Ὁποιος ἰδῇ ὅτι τὸ ἕνα του χέρι εἶναι κομμένο, πρέπει νὰ περιμένῃ θάνατον κάποιου ἰδικοῦ του. Ἂν ἰδῆτε ὅτι σᾶς ἐπιτίθενται λῃσταί, σημαίνει ἀπώλειαν ἀγαθῶν, μνηστῆρος ἢ συγγενοῦς. Ἂν ἰδῆτε ὅτι τὰ φορέματα σας εἶναι γεμάτα ἀπὸ κεντήματα, σημαίνει κέρδη καὶ ὠφέλη. Ἂν ἰδῆτε ὅτι εἴσθε εἰς διχόνοιαν μὲ τὸ πρόσωπον ποῦ ἀγαπᾶτε, νὰ περιμένετε καλὸν γάμον. Ἂν δῆτε ὅτι ἔχετε εἰς τὸ σῶμα ἐγκαύματα, σημαίνει γάμον ἢ γέννησιν ἀγοριοῦ. Τὰ ἐγκαύματα σημαίνουν καὶ φιλονεικίας ἢ βάσανα.

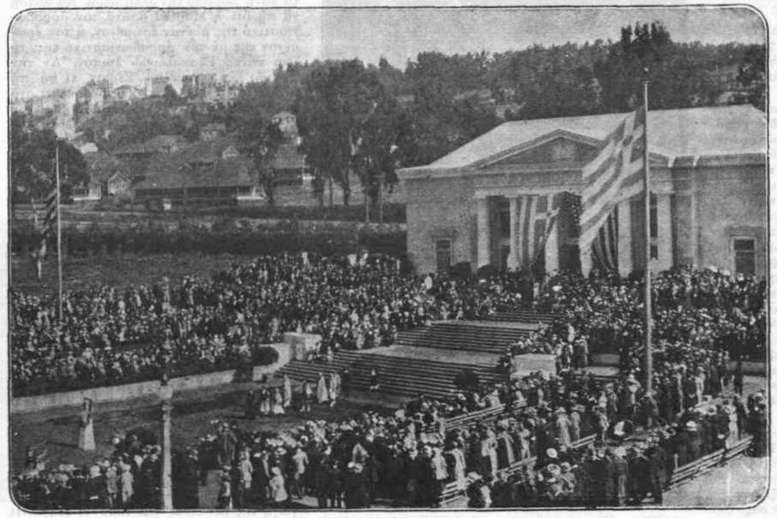

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΝ.— Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐχάζωσαν ὅταν εἶδαν τὴν ἀναπαράστασιν τῆς πομπῆς τῶν Παναθηναίων, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε μέρος ἡ διάσημος χορεύτρια δεσποινὶς Δόϋ Φύλλερ μὲ τὸν θίασον της.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΛΑΣΤΑΡΙ

Ἀπὸ τοὺς γάμους τοῦ «Λευκοῦ Σταυροῦ» ἐβλάστησε τὸ πρῶτο βλαστοράκι, ἕνα ὡραιότατον ἀγοράκι καὶ ἐβαπτίσθη τὴν 17 Ἰανουαρίου εἰς τὴν Μητρόπολιν, πανηγυρικώτατα. Ἀπὸ τὴν κολυμβήθραν τὸ ἀνεδέχθη ὁ Σπῦρος Ματσούκας, ὁ ἰδρυτὴς καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ «Λευκοῦ Σταυροῦ», ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλίσσης Μητρός, Ὑψηλῆς προστάτιδος τοῦ πατριωτικωτάτου τούτου ἱδρύματος, ὁ ὁποῖος καὶ ἐτραγούδησε τὸν νεοφώτιστον μὲ τοὺς ἑξῆς στίχους:

Νυφάδων καὶ παλληκαριῶν
πρῶτε βλαστέ, στολίσου
στολίδια ἀοχοντικά, —
Ἔχεις μεγάλο ἀναδεχτὸ
κι' εἶναι τρανὴ ἡ τιμή σου —
δῶρα βασιλικά.

Κι' ὅταν παιδὶ ξεπεταχθῆς,
λεβέντης μεγαλώσης,
γιὰ τὴν Πατρίδα πειὰ
ν' ἁρπάξῃς τὸ τουφέκι σου
καὶ τὸ σπαθὶ νὰ ζώσῃς
μ' ἀτρόμητη καρδιά.

Κι' ἀπάνω σου ὁ «Λευκὸς Σταυρὸς»
θὰ σὲ φυλάῃ ἐσένα
Προστάτης σου κουφός.
Κι' ἂν πέσῃς, ἄλλα θὰ ντυθῇς
στολίδια τιμημένα'
τὴ Δόξα καὶ τὸ Φῶς!

ΓΙΑ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ

ΤΟΥ "ΛΕΥΚΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ,,

Βουνὰ καὶ πλάγια καὶ λογγιὲς
ρεμματαριὲς κι' ἀπόσκια,
ξωθιὲς βαθειὲς κι' ἀνάερες,
χυτά μου περιγιάλια,
ἀγριοβούνια καὶ γκρεμοί,
φαράγγια στοιχειωμένα,
σεῖς ποῦ κρατεῖτε τὰ παιδιὰ
τὰ πολεμοχαμένα,
βαστᾶτε αὐτὴ τὴν Ἄνοιξι
κι' αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι,
ναθοῦν ἡ μάνες τῶν παιδιῶν
μὲ τῆς καρδιὲς σφιγμένες
νὰ μάσουνε τὰ κόκκαλα,
ποῦ τὰ βαρεῖ τὸ χιόνι,
ποῦ τὰ χυτάει ὁ σίφωνας,
τὰ θρυψαλλιάζει ὁ λίβας.

Σ. ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΜΑΡΙΚΑ;

« ΞΕΝΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ »

ΛΘΩΣ ὁ κ. Μπὶλ Σὰρπ ἐπερνοῦσεν ἀπ' ἐκεῖ παρετήρησε, ***φυτευμένον*** εἰς τὸ πεζοστάσιον, τὸν ταγματάρχην Ἔϊτνερ μὲ πολιτικά. Μὲ μίαν νευρικὴν κίνησιν ὁ ταγματάρχης ἔστριβε τὸ ἀριστερὸ μουστάκι του καὶ παρηκολούθει τὴν ἀδιάκοπον παρέλασιν τῶν ἁμαξιῶν, σὰν νὰ εἶχε δι' αὐτὸν τὸ θέαμα αὐτὸ ἕνα ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, σὰν νὰ εἰργάζετο ἐκεῖ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ λογαριασμὸν κάποιας Στατιστικῆς Ἑταιρίας, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ πόσον κόσμον χωρεῖ ἡ Σωσὲ Ντ' Ἀντέν, ἢ τὸν μέσον ὅρον τῆς γυναικείας μέσης εἰς τὴς μοδίστρες.

— Φίλε μου, εἶπε ὁ ταγματάρχης, ἀπαντῶν εἰς μίαν ἐρώτησιν τοῦ κ. Σάρπ, βλέπεις, περιμένω νὰ σχολάσουν τὰ μοδιστράκια.

— Ἔϊτνερ ἔχεις φιλενάδα μοδίστρα;

— Πρὸς τὸ παρὸν ὄχι. Ἀλλὰ σὲ δύο ὧρες ἐλπίζω νὰ ἐπαληθεύσῃ ἡ ὑπόθεσίς σου.

— Κορτάρεις δηλαδή;

— Ἄ ὄχι.—Ἐχαμήλωσε ἔξαφνα τὴν φωνήν. — Ἔλα μαζῆ μου ἀγαθὸν γερόντιον καὶ θὰ καταλάβῃς. Καὶ ἐνῶ ὡδηγοῦσε τὸν κ. Σάρπ, τοῦ ἐξήγησε τὴν περὶ ἀποπλανήσεως τακτικήν του.

— Φαντάζεσαι ὅτι ἕνας ἄνθρωπος σᾶν ἐμένα, ποῦ ταξειδεύω ἀδιάκοπα, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ματιρέσσα; Δὲν μοῦ ἄρεσεν ὅμως αὐτό. Θέλω ν' ἀλλάζω πιάτο. Ὅλο τὸ ἴδιο καὶ τὸ ἴδιο φαΐ! Μὲ κουράζει. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ στρατήγημά μου. Πιάνω τὴν πόρτα ἑνὸς μοδιστραδίκου καὶ μόλις κτυπήσουν τὰ πνευματίκ ἐξ ὧρες, ἐνεδρεύω ποῦ θὰ σχολάσουν τὰ κορίτσια, τὰ ἐξετάζω καλὰ-καλά, διαλέγω καὶ μόλις περάσῃ μιὰ ραφτροῦλα ἔξαφνα ποῦ μ' ἀρέσει, τὴν πέρνω ἀπ' ὀπίσω, ἕως ὅτου φθάσῃ σὲ ἀπόκεντρον δρόμον. Τότε ζυγώνω, διπλαρώνω στὴ μικροῦλα καὶ τὴς πετάω μ' ἕνα ἱκετευτικὸν ὕφος αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ λόγια:

— Τί κάνει ἡ Μαρίκα;

Ἐκείνη σταματᾶ, κατ' ἀρχὰς ξαφνιασμένη καὶ μὲ κυττάζει. Τὸ καϋμένο σκέπτεται: Τί νὰ μὲ θέλῃ αὐτὸς ὁ μπερμπάντης; Ἐγὼ διπλασιάζω τὸν γλυκόν μου τόνον:

— Συγγνώμην. Δὲν εἶσθε εἰς τὸ κατάστημα Schnorrer καὶ Ganef, Robes et manteaux;

— Μάλιστα Κύριε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ ... ξέρετε ... ἔχω σχέσεις μὲ μίαν συνάδελφόν σας. Δὲν τὴν εἶδα λοιπὸν ἀπόψε .... καὶ γι' αὐτὸ ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἐρωτήσω «Τί κάνει ἡ Μαρίκα;» Φίλε μου, μάθε ὅτι σὲ ὅλα τὰ μοδιστράδικα ὑπάρχει πάντοτε μία μοδιστροῦλα ποῦ λέγεται Μαρίκα. Πολλὲς φορὲς ὅμως τυχαίνει νὰ εἶναι δύο καὶ τότε ἡ μικροῦλα μ' ἐρωτάει «Ποιά Μαρίκα; Ἡ Σλοὺμπ ἢ ἡ Ρατέ;» Αὐτὴ τὴ στιγμὴ χρειάζεται προσοχὴ μὴν τὰ χάσῃς. Ἐγὼ ἀμέσως ἀπαντῶ. Δὲν γνωρίζω τὸ οἰκογενειακόν της ὄνομα, διότι δὲν μοῦ τὸ ἔχει πῇ. Μοῦ ἐνεπιστεύθη μόνον τὸ μικρὸ ὄνομά της. Εἶναι κανένας μῆνας ποῦ τὴν γνώρισα καὶ τὴν συμπάθησα πολύ. Νὰ σᾶς πῶ πῶς εἶναι: Ἀνάστημα μέτριον, μαλλιὰ καστανά. μάτια γκρὶ - μῶβ. Φορεῖ ἕνα σαλλάκι. «Ναί, λέει, ἡ Μαρίκα ἡ Ρατέ. Τὴν ἀγαπᾶτε λοιπόν;» Ἔ λοιπὸν φιλαράκο μου, πάει αὐτή. Ἀρχίζει ἡ περιέργεια. Τὴν τσάκωσε τὴν καλή σου. Καὶ ἔχει στὸ χέρι καὶ τὸν φίλο αὐτηνῆς τῆς μουσίτσας τῆς Μαρή, ποῦ δὲν εἶπε τίποτε στὸ ἐργοστάσιο. Θέλει λοιπὸν νὰ τὰ μάθῃ ὅλα, γιὰ νὰ τὰ κάνῃ βούκινο τὴν ἄλλη μέρα. Νὰ κάτσῃ νὰ πῇ ὅτι ἡ Μαρίκα ἀπατᾷ τὸν ἀρραβωνιαστικό της μ' ἕναν ἐρωμένον, ἢ τὸν ἐρωμένον της μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της· τὸ ἴδιο κάνει. Ἐξακολουθῶ λοιπόν. Ἂν τὴν ἀγαπᾷ λέει. Τρέλλα! Ξέρετε τί θὰ πῇ τρέλλα; Ἀρχίζω τότε ὅ,τι μοῦ ἔλθει στὸ κεφάλι. Ἐφευρίσκω εἰδύλλια, δημιουργῶ ἐπεισόδια. Ἔχασα τῆς λέω τὴ λατρευτή μου γυναῖκα καὶ ἤμουν ἀπαρηγόρητος, ὅταν, τζούπ, νά ἡ Μαρίκα μπροστά μου. Τῆς μίλησα, ἡ πένθιμος ἱστορία μου τὴν συνεκίνησε καὶ ἐγίναμε φίλοι. Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐδῶ ἡ μικροῦλα δὲν εἶναι πειὰ ἀγρίμι. Τὴν ἔκανα νὰ γελάσῃ καὶ ἔπεσε· μαλάκωσε. Ἀρχίζει νὰ σκέπτεται ὅτι ἡ Μαρίκα ἦταν τυχερὴ ποῦ βρῆκε ἕνα παιδὶ σᾶν ἐμένα, οὔτε πολὺ ἔξυπνο, μὰ οὔτε καὶ πολὺ κουτό. «Περίεργο πῶς πήγατε ν' ἀγαπήσετε τὴ Μαρίκα. Δὲν εἶναι δὲ καὶ κανένα πλάσμα!»

Ἐδῶ θέλει προσοχή, διότι ἡ συζήτησις φθάνει εἰς τὸ λεπτότερον σημεῖον».

— Πλάσμα; Ἄ! ὄχι, ἀλλὰ εἶναι χαριτωμένη καὶ τίποτα περισσότερο.

— Φαίνεται ὅτι τὸ γοῦστο σας δὲν εἶναι καὶ πολὺ δύσκολο! Τὸ πρόσωπό της εἶναι γεμᾶτο πιτσιλάδες, εἶναι κοντὴ .... Ἄ! μὰ ξέρετε ἐγὼ τὴν γνωρίζω καλύτερα ἀπὸ σᾶς! Εἶναι ἡ ποιὸ στενή μου φίλη.

— Τέλος πάντων εἶναι μία ἀπὸ τὴς χαριτωμένες ἄσχημες.

— Μὰ οὔτε κι' αὐτό. Ἄλλως τε ἡ διαγωγή της δὲν εἶναι καὶ τόσο ... Πηγαίνει μὲ τὸν πρῶτον τυχόντα. Ἤμουν, βλέπετε, ἡ ἔμπιστός της.

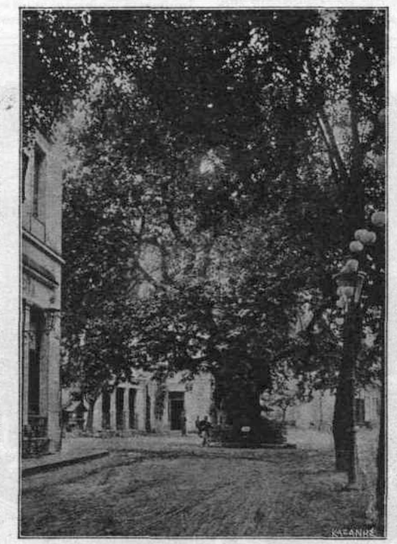

ΚΗΦΙΣΣΙΑ. — Ἡ γιγαντιαία λεῦκα ποῦ ἁπλώνεται ἐπάνω εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πάρκου ἀμιλλᾶται μὲ τὸν γηραιὸν πλάτανον καὶ ὑπὸ τὸ φύλλωμά της συνεδριάζει ἡ γερουσία τῆς Κηφισσιᾶς.

— Μπά! Ἡ ἐμπιστός της; Μὰ πῶς λέγεσθε; Μήπως εἶσθε ἡ Ἰουλία Λατρεΐζ ἢ ἡ Καρλόττα Τραβέρ;

— Μάλιστα ... Μήπως σᾶς ἔχει κάνει λόγον γιὰ μέ;

— Πολὺ συχνὰ μιλούσαμε γιὰ σᾶς ... Δὲν σᾶς ἀγαπᾶ καθόλου. Μοῦ ἔλεγε ὅτι εἶσθε ἔτσι κι' ἔτσι, δηλαδὴ πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν μπορῶ νὰ ἐπαναλάβω! Βλέπεις φίλε μου τῆς προκαλῶ τὴν ἐκδίκησιν. Αὐτὴ σκέπτεται: «Ἄ! Μὲ κακολογεῖς; Στάσου νὰ σὲ διορθώσω ἐγώ». Καὶ ἀμέσως ἀρχίζει νὰ μοῦ λέῃ ἕνα σωρὸ κουρκουσουριὲς γιὰ τὴν Μαρίκα, τὴν ὑποτιθεμένην ἐρωμένην μου, καὶ στὸ τέλος μοῦ λέει:

— Ἴσως ἔχω ἄδικον νὰ σᾶς ἐμπιστεύομαι ὅλα αὐτά, ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶτε. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ, γιατὶ εἶναι ντροπή, μιὰ τέτοια κόρη νὰ κοροϊδεύῃ ἕνο νέο σὰν καὶ σᾶς.

— Ἄ! Τὴν ἀγαπῶ!.. Μὰ ὄχι δὰ καὶ τόσον πολύ! Πρὸ παντὸς ἀγαπῶ τὸν ἔρωτα. Ἄλλως τε ἐζητοῦσα νὰ παρηγορηθῶ καὶ ἐπῆγα μὲ τὴν πρώτη ποῦ εὑρῆκα..... Ἂν ἤξερα! Βεβαίως δὲν εἶναι ἡ Μαρίκα ποῦ μοῦ ταιριάζει, ἀλλὰ μιὰ γυναικοῦλα λεπτή, εὔμορφη, ἔξυπνη κ.λ.π. κ.λ.π. Νά, ἐπὶ παραδείγματι μία ὅπως σεῖς.

— Σωπᾶτε δά.

— Σᾶς παρακαλῶ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ εἶμαι κοντά σας, αἰσθάνομαι ὅτι ἐγεννηθήκαμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο.

— Θὰ τὸ πῶ στὴ Μαρίκα!

— Καὶ δὲν τῆς τὸ λέτε. Πέστε της μάλιστα ὅτι, σᾶς εὑρίσκω χαριτωμένη, κ.λ.π. κ.λ.π.

Μετὰ δέκα λεπτά, πηγαίνουμε ἀγκαζὲ νὰ φᾶμε. Κατόπιν στὰ καφὲ κονσέρ, ὕστερα σουπάρουμε καὶ ἡ κατάκτησις εἶναι πλήρης.

— Ὥστε, ἠρώτησε ὁ κ. Σάρπ, τὸ τέχνασμα δὲν ἀποτυγχάνει ποτέ;

— Θὰ κρίνῃς. Νὰ μιὰ εὔμορφη μικροῦλα κεῖ κάτω. Πάω νὰ τῆς ριχτῶ. Πραγματικῶς ὁ ταγματάρχης ἐπέρασε στ' ἄλλο πεζοδρόμιο, ἔβγαλε τὸ καπέλλο καὶ τὴν ἐπλησίασε προφέρων τὰ μαγικὰ λόγια.

— Τί κάνει ἡ Μαρίκα;

Μιὰ φωνὴ ἰσχυρὰ καὶ ἀπότομος ἔκανε τὸν κόσμο ποῦ περνοῦσε τὸ πεζοδρόμιο νὰ στραφῇ.

— Ἡ Μαρίκα; Μοῦ εἶπε νὰ σᾶς πῶ ὅτι' ἂν δὲν τῆς ἐπιστρέψετε τὰ λεπτὰ ποῦ σᾶς ἐδάνεισεν, εἶσθε ἕνας παλημάνθρωπος ...

Ὁ ταγματάρχης Ἔϊτνερ τῶβαλε στὰ τέσσερα.

* * *

ΜΠΟ ΝΤΟΥΑΡ - ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Ἄλλοτε σᾶς εἶχα δώσει ὁδηγίας διὰ νὰ ἀδυνατίσετε, ὅσαι εἴσθε παχές. Ἀπευθύνομαι τώρα πρὸς τὰς ἰσχνάς, ποῦ θέλουν νὰ παχύνουν. Λοιπὸν πουρέδες, ὅσους μπορεῖτε πρῶτα πρῶτα, ἀπὸ ὄσπρια, ζυμαρικά, βούτυρα πολλά, καὶ γλυκά. Ἐπίσης 10 - 12 ἡμέρας κατὰ μῆνα ἀπὸ πέντε σταγόνες Liqueur Fowler τὴν ἡμέραν μετὰ τὸ φαγητόν. Πρέπει ἀκόμη νὰ πίνετε μπύρες πολλές, νερὸ πολὺ καὶ νὰ κοιμᾶσθε πολύ.

*

Διὰ τὴν δυσπεψίαν ἐνδείκνυται δίαιτα, κίνησις, τακτικὸς βίος, τέλεια μάσησις. Ἀλλὰ ἠμπορεῖ καθένας νὰ ὑποβάλλεται εἰς τοὺς περιορισμοὺς αὐτούς; Ἰδοὺ λοιπὸν ἀντ' αὐτῶν τὸ διευκολυντικὸν φάρμακον:

Pepsine - pure	. . . . .	*Gr. 0.50*
Benzonaphthol	. . . . .	» *0.30*
Noix vomiques	. . . . .	» *0.65*

εἰς κάθε σκονάκι. Τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ μεσημέρι - βράδυ ἀπὸ ἕνα, ἕως ὅτου αἰσθανθῆτε ὅτι ἦλθε στὰ καλά του τὸ στομάχι σας.

*

Εὐτυχῶς καὶ ὁ Τροχιόδρομος καὶ ὁ Ἀθηνῶν - Πειραιῶς κατήργησαν τὴν δι' ἀτμοῦ ἕλξιν, ὥστε νὰ μὴ ὑποφέρωμεν πλέον ἀπὸ τὰ ἀπαίσια καρβουνάκια ποῦ ἐχώνοντο εἰς τὰ μάτια μας. Ἡ συμβουλή μου λοιπὸν δὲν εἶναι διὰ τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐπαρχιώτας. Τώρα μάλιστα με τὰ ἄθλια κάρβουνα ποῦ ἔρχονται ἀπ' ἔξω καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε ὅλα σκόνη σχεδόν, καταντᾷ πολύτιμος:

Πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι τὸ μάτι ἔχει μιὰν περιεργοτάτην ἰδιότητα. Ἀμύνεται μόνον κατὰ παντὸς κινδύνου, ποῦ τὸ ἀπειλεῖ. Μόλις λοιπὸν χωθῇ καρβουνάκι εἰς τὸ μάτι σας, μὴν τοῦ κάμετε τίποτε. Κλεῖστέ το μόνον καὶ βαστῆξετέ το κλειστὸ κάμποσην ὥραν. Θὰ ἀρήσῃ τόσα δάκρυα νὰ τρέξουν, καθὼς θὰ τὸ ἔχετε κλεισμένον, ὥστε θὰ παρασύρουν ὄχι μόνον τὸ μικροσκοπικὸν καρβουνάκι, ἀλλὰ καὶ ὀγκόλιθον, ἐὰν εἶχε εἰσχωρήσει μέσα.

*

Ὅταν θέλετε νὰ καθαρίσετε κάδρα, τὰ ὁποῖα ἔχουν στίγματα ἀπὸ μυῖγες, μὴν ἐπιχειρήσετε νὰ τὰ πλύνετε μὲ σαπουνάδα, οὔτε μὲ νερὸ ζεστό. Πάρετε ὀλίγον λινέλαιον καὶ ἕνα κομμάτι βατίστα, βρέξετέ την εἰς τὸ λινέλαιον καὶ ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ τρίψατε τὰ στίγματα. Ὄχι μόνον αὐτὰ θὰ φύγουν, ἀλλὰ καὶ τὸ κάδρο θὰ πάρῃ μιὰ γενικὴ φρεσκάδα.

*

Ἔχετε τοίχους μὲ ὑγρασίαν;

Πάρετε 1000 μέρη νερό, 500 μέρη ζελατίνα, 50 μέρη Μπικορμὰ ντὲ Ποτάς, ἀναμίξατε καὶ ἐπαλείψατε τὸν ὑγρὸν τοίχον. Ἡ ζελατίνα μὲ τὸ Μπικορμὰ ἀποτελοῦν ἕνα μῖγμα ἀδιάβροχον, ὅταν ἐκτίθεται εἰς τὸ φῶς. Μεταχειρίζεσθε λοιπὸν τὸ μῖγμα, μόνον ὅταν τὸ διαμέρισμά σας, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ τὸ χρησιμοποιήσετε, φωτίζεται ἐπαρκῶς.

*

Τώρα μὲ τὴς φουσκοδενδριὲς πονοῦν τρομερὰ οἱ κάλοι. Διὰ νὰ γλυτώσετε οἱ ἔχοντες καὶ αἱ ἔχουσαι, τοὺς μαλακώνετε προηγουμένως μὲ μπάνια ζεστοῦ νεροῦ, ἔπειτα τοὺς κόβετε ἐλαφρὰ - ἐλαφρὰ μὲ ψαλλίδι ἢ μὲ ξυράφι καὶ ἐπάνω εἰς τὴν τρύπαν ποῦ μένει βάζετε ὀλίγον ὀξεικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον ἀφίνετε ἐπάνω εἰς τὸν κάλον ἕνα τέταρτον. Κατόπιν, διὰ νὰ ἀποφύγετε τὸν ἐρεθισμὸν ἐκ τῆς προσριβῆς τοῦ κάλου μὲ τὸ παποῦτσι, ἀλείψετε μὲ κολλόδιον. Ὀκτὼ ἡμέρας ἂν ἐξακολουθήσετε, ἐσώθητε.

ΚΗΦΙΣΣΙΑ.—Ὅταν δύῃ ὁ ἥλιος, πέρα εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἐπάνω ἀπὸ τὸ πράσινο φύντο, ἁπλώνονται τὰ ὡραιότερα χρώματα, εἰς ἁρμονικοὺς συνδυασμούς, ποῦ δὲν ἀποδίδει κανένα πινέλο.

ΚΗΦΙΣΣΙΑ.—Δὲν εἶναι ἀντιγραφὴ κάδρου αὐτό. Μὰ δὲν μοιάζει σᾶν ἔργον μεγάλου ζωγράφου; Λοιπὸν εἶναι τοῦ μεγαλητέρου ζωγράφου τοῦ Κόσμου ταμπλὼ αὐτό· τῆς Φύσεως. Εἶναι φωτογραφία ἑνὸς κομματιοῦ τοῦ Κεφαλαριοῦ.

ΚΗΦΙΣΣΙΑ.— Μιὰ χαρὰ ἔγινε τὸ πάρκο. Ἐφούντωσαν τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα ποῦ εἶχαν βάλει εἰς τὰς ἀρχὰς διὰ νὰ γεμίσῃ καὶ τώρα βγάζουν ὁλόενα. Ἀλλ' εἶνε ζωγραφιὰ ἀληθινή. Τὸ θαῦμα ὀφείλεται εἰς τὸν Κατσίμπαν, τὸν ἀνθοκόμον καὶ τοῦ ἀξίζει νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά του μὲ τὴν Κηφισσιάν, ὅπως καὶ ὁ Κοκανάκης, ὁ Τζανίδης κ.λ. Εἰς ἄλλους τόπους αὐτοὶ παρασημοφοροῦνται.

* * *

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΚΑΤΑ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Καβάλλας ὑπὸ τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ «Δόξα» τὴν 26 Ἰουνίου 1913. ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον Ἑλληνικὰ γραμματόσημα διὰ τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν, ὁ Στρατιωτικὸς Διοικητὴς τῆς πόλεως κ. Κριεζῆς ἔδωσε διαταγὴν νὰ ἐπισημανσθῶσιν ὅσα γραμματόσημα Βουλγαρικὰ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῶσιν, μὲ τὰς λέξεις "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ,, καὶ ἄξιαν εἰς ΛΕΠΤΑ.

Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον μεγάλα ποσά, ἠγοράσθησαν ὀλίγα, ὅσα εἶχεν ἕνας μεταπωλητὴς Ἀρμένιος καὶ ἄλλα προσφέρων τὰ μεγάλα καταστήματα καὶ αἱ Τράπεζαι.

Ἡ ἐκτύπωσις ἐγένετο ἀνὰ δύο γραμματόσημα, διότι, ὡς εἴπομεν, δὲν εὑρέθησαν φύλλα ὁλόκληρα.

Ἐξετυπώθησαν ἐπὶ τοῦ 1 στοτίνκι (Λέξις Βουλγαρικὴ = ἑκατοστὸν λεβίου = δραχμῆς) αἱ ἄξίαι 5 λεπτῶν, ἐπὶ τοῦ 15 καὶ 25 στοτίνκι τὰ 10 λεπτῶν, ἐπὶ 2 στ. 15 λεπτῶν, ἐπὶ 3 στ. 20 λεπτῶν, ἐπὶ 5 στ. 25 λεπτῶν, ἐπὶ 10 στ. 50 λεπτῶν, ἐπὶ 15, 30 καὶ 50 στ. 1 δραχμῆς διὰ μελάνης ζωηρᾶς ἐρυθρᾶς. Ἐπὶ τῶν 10 στ. 50 λεπτῶν, τινὰ ἐξετυπώθησαν μὲ κυανῆν μελάνην βαθέως χρώματος.

Κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἐγένοντο ἄβλεψίαι τινες, αἱ ἀκόλουθοι:

1ον. Ὀλίγα γραμματόσημα, 6-8 ζεύγη, ἐξετυπώθησαν «10 λεπτά», ἐπὶ τοῦ «10 στοτίνκι».

2ον. Ἐκ τῶν 25/5 καὶ 50/10 ἐρυθρᾶς καὶ κυανῆς μελάνης τινὰ ἐξετυπώθησαν ἀντιστρόφως ἐξ ἀπροσεξίας τοῦ ἐργάτου. Ἰδοὺ δὲ πῶς: Πολλὰ γραμματόσημα ἦσαν ἀνὰ τέσσαρα, ὁ δὲ ἐργάτης ἐκτυπώνων τὸ πρῶτον ζεῦγος, ἐνόμιζεν ὅτι, ἐὰν ἀνέστρεφε τὸ μπλὸκ τῶν τεσσάρων γραμματοσήμων, ἡ ἐκτύπωσις θὰ ἐγίνετο κανονική. Οὕτω ὅμως ἡ ἐκτύπωσις τῶν δύο ἐγίνετο ἀνάστροφος. Ἡ ἀνάστροφος αὐτὴ ἐκτύπωσις ἀπαντᾷ καὶ εἰς τὰ γραμματόσημα ὅλων τῶν ἀξιῶν τῶν ἐπισημανσθέντων ἐπὶ τῶν 15, 30 καὶ 50 στ. τὰ ὁποῖα γραμματόσημα ἦσαν ἐπιμήκη, οὕτω δὲ ὁ ἐργάτης δὲν ἠδύνατο νὰ προσέχῃ διὰ νὰ τὰ παρουσιάζῃ εἰς τὴν ἐκτύπωσιν μὲ τὴν αὐτὴν τάξιν πάντοτε.

3ον. Ἐξ ἀβλεψίας εἰς τὴν μίαν σύνθεσιν τῆς λέξεως "ΕΛΛΗΝΙΚΗ,, τὸ Ι εἶνε ἀριθμὸς 1.

Τὰ γραμματόσημα ταῦτα ὡς ἐκ τοῦ μικροῦ ποσοῦ τῶν ἐπισημανσθέντων εἶνε μεταξὺ τῶν σπανιωτέρων. Ὁλόκληρος ἡ σειρὰ ἀπαρτίζεται ἀπὸ δώδεκα γραμματόσημα. Τὰ ἕνδεκα ἐξ αὐτῶν, ἤτοι ἑκτὸς τοῦ 10 λ. ἐπὶ 10 στ. τὸ ὁποῖον εἶνε σπανιώτατον, ἐπωλήθησαν μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 2500 δραχμῶν, ἀσφαλῶς δὲ ὅταν τελειώσῃ ὁ πόλεμος θὰ ὑπερτιμηθοῦν.

Μίαν τοιαύτην σειρὰν ἐδώρησεν ὁ ἐν Καβάλλᾳ Ἀριστοτέχνης Τυπογράφος κ. Μ. Τόκκος εἰς τὴν Α. Υ. τὸν Διάδοχον κατὰ τὴν ἐκεῖσε μετάβασίν του (ἴδε εἰκόνα σελ. 48).

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΕΧΡΕΩΚΟΠΗΣΑΝ

Με τὴν πέννα γεμάτην μελάνη ἐστάθηκα πολλὴν ὥραν, χωρὶς νὰ ἠμπορῶ νὰ ἀρχίσω. Μὲ ἐστενοχωροῦσε πολὺ ἡ ἀρχή. Φαντασθῆτε ἂν ἤρχιζα ἔτσι: «Ἐκφράζω καὶ δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν σώσαντά με ἐκ βεβαίου θανάτου ἰατρὸν κ.λ....». Πφοῦϊ! Μυρίζει... σκαλάκια τῆς Πλάκας. Ἂν ἤρχιζα δὲ ἔτσι; «Ὑπέφερον ἐπὶ ἕνδεκα ἔτη ἐκ παθήσεως τοῦ στομάχου καὶ ἀφοῦ μετεχειρίσθην ὅλα τὰ φάρμακα ....» Δὲν νομίζετε ὅτι διαβάζετε ρεκλάμα τῶν Καταποτίων τοῦ Dr Wiliams;

Ἐν τούτοις μοῦ χρειάζεται μιὰ ἀρχή. Πρέπει νὰ βεβαιώσω ὅτι ὑπέφερα πραγματικῶς ἕνδεκα ὁλόκληρα χρόνια. Καὶ τί; Οὔτε ὁ ἐχθρός σας νὰ μὴν τραβήξῃ ὅ,τι ἐτράβηξα ἐγώ. Κατ' ἀρχάς, μὲ τὰ πρῶτα τεύχη τῆς «Εἰκονογραφημένης», ἀπὸ τὴν ὑπερέντασιν πάσης δυνάμεώς μου σωματικῆς καὶ πνευματικῆς, φαίνεται, ἤρχισε νὰ μ' ἐνοχλῇ ἕνας πονοκεφαλᾶκος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἁπλῆν κούρασιν ποῦ ἐφαίνετο, κατήντησε μαρτύριον ἀληθινό. Ὅταν μ' ἔπιανε, ἐνόμιζα ὅτι τὸ κεφάλι μου ἐβάρυνε πενῆντα ὀκάδες καὶ ὅτι ἕνα σίδερο μοῦ ἐτρυποῦσε τὸ κρανίον, ὅταν δὲ ἐκινοῦσα τὸ κεφάλι, ἐνόμιζα πῶς κάτι ἐκινεῖτο μέσα. Ἕνας ἀσκληπιάδης μοῦ ὑπέδειξε τότε ἀνάλυσιν τοῦ αἵματος. Ἔκαμα λοιπὸν τέσσαρες· ἀρνητικὲς ὅλες. Ἕνας ἄλλος μοῦ ἔδωκε Ἀσπιρίνην. Τῆς πρῶτες ἡμέρες ἐνόμισα ὅτι ἐσώθηκα, ἀλλ' ὅταν μίαν ἡμέραν δὲν ἐπῆρα Ἀσπιρίνην, τὸ βασανιστήριόν μου ἐπανελήφθη. Ἐν τῷ μεταξὺ προσετέθη καὶ ἄλλο μαρτύριον: Ἕνα μικρὸν ἐξανθηματάκι, πότε εἰς τὸ χεῖλος, πότε μέσα εἰς τὴν μύτη, πότε εἰς τὰ βλέφαρα, ἄλλοτε εἰς τὸν τράχηλον, ἄλλοτε εἰς τὸ σῶμα, μὲ διαφόρους ἰδιότητας ἀναλόγως τοῦ μέρους. Εἰς τὴν μύτη ἔξαφνα καὶ εἰς τὰ οὖλα μ' ἐπονοῦσε. Τὸ χεῖλος μοῦ τὸ ἐφούσκωνε καὶ μοῦ ἔκανε ἐσχάρες. Τὰ βλέφαρα μοῦ τὰ ἔπροιζε. Εἰς τὸ σῶμα μοῦ ἔφερε φαγοῦρα. Εἰς τὸν τράχηλον ἐγίνετο σὰν καλόγηρος. Ἀρθριτικά, Ἑρπητισμὸς καὶ... ἀπορία ψάλτου βήξ. Μίαν ἡμέραν ὅμως ἐγέμισα ὅλος καὶ ἕνας κνισμὸς φοβερὸς ἤρχισε νὰ μὲ βασανίζῃ. Ἔκζεμα βλατιδῶδες· ἀπεφάνθη ὁ ἕνας δερματολόγος. Ψωρίασις· ὁ ἄλλος. Ἀνάλυσιν αἵματος· συμβουλεύει ὁ τρίτος. Ταυτοχρόνως κάθε πρωῒ ἕνας φρικτὸς πόνος ἤρχισε νὰ μοῦ θερίζῃ τὰ ἔντερα. Καὶ ἐπὶ τέλους ἕνα πρωῒ ἐξυπνῶ, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἀνοίξω τὰ βλέφαρα. Ἦσαν πρῳσμένα, ἐλεεινά. Μ' ἕνα ἀμαξάκι πετιέμαι εἰς τοῦ Σπήλιου τοῦ Χαραμῆ, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἴδιο ἀμάξι μὲ πηγαίνει εἰς τοῦ Καλαμπούση, τοῦ στομαχολόγου. «Ἀτονία τοῦ παχέως ἐντέρου, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας δὲν γίνεται ἑλκυσμὸς τῶν τροφῶν πρὸς τὰ κάτω. Ἐπακολουθεῖ λοιπὸν ἀποσύνθεσις καὶ κυκλοφορία τοξινῶν εἰς τὸ αἷμα. Ὠτοεντοξικασιὸν — Αὐτοδηλητηρίασις». Καὶ πράγματι μὲ ὀλίγον Κάρλσμπαδ τὸ «ἔκζεμα τὸ βλατιδῶδες», ἡ ψωρίασις, ὅλα, ἔσβυσαν τὴν ἑπομένην καὶ μὲ μίαν τακτικὴν χρῆσιν Κάρλσμπαδ ἀνέλαβα. Μετὰ πάροδον ὅμως μηνὸς καὶ ἀφοῦ ἔληξεν ἡ δίαιτα ἀνεφάνησαν τὰ ἴδια συμπτώματα, μὲ ξυνίλες φοβερὲς ἐπιπροσθέτως. Θεέ μου, τί κακὸ ἦτον ἐκεῖνο! Νερὸ ἔπινα καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέβαινε εἰς τὸν λαιμόν μου ξεΐδι μονάχο. Τὴν νύκτα ἐξυπνοῦσα καὶ ὁ οἰσοφάγος μου μ' ἔκαιε. Περίσσεια ὀξέων. Τὸ στομάχι μου εἶχε καταντήσει ἐργοστάσιον Ὑδροχλωρικοῦ Ὀξέως. Κατέφυγα λοιπὸν εἰς τὴν Σόδα, ἡ ὁποία ἐξουδετέρωνε τὸ ὀξύ, μετατρεπομένη εἰς Χλωριοῦχον Νάτριον καὶ Διοξείδιον Ἄνθρακος. Ἀφ' ἑτέρου μία ἀνάλυσις ἐβεβαίωσε περίσσειαν Ἰνδικάνης.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ.— Σοβαρό, μὲ ἀπέριττον πλοῦτον, ἀλλὰ μὲ πολλὴν καλλαισθησίαν τὸ γραφεῖον τοῦ Διευθυντοῦ-Ἰατροῦ εἶνε ἐπιβλητικώτατον.

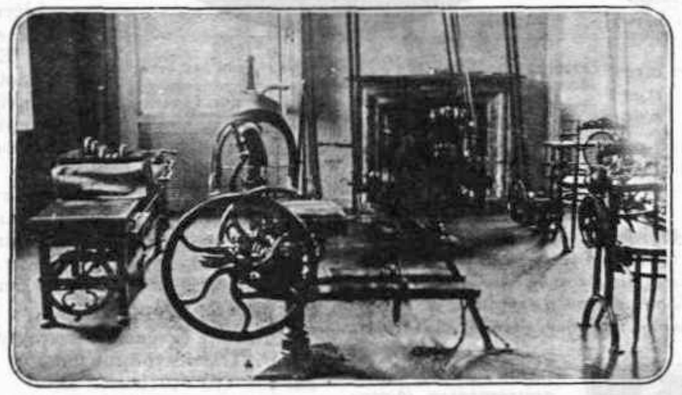

Ο ΣΩΤΗΡ.— Εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν ὅπου εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἠλεκτροκίνητα μηχανήματα «παθητικῆς λειτουργίας», ἀριστερὰ θὰ ἰδῆτε καὶ τὸ μηχάνημα Zander H 1 διὰ τὴν ἀτονίαν τῶν ἐντέρων, σπλαγχνόπτωσιν κλπ.

Κατέφυγα κατόπιν εἰς τὸν Χρηστομᾶνον. «Δὲν ἔχετε ἀπολύτως τίποτε. μοῦ λέγει. Ἀποκλείεται ἄλλως τε καὶ ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας σας καὶ ἐκ τῆς γενικῆς καταστάσεώς σας κάθε ὑπόνοια ἕλκους. Θὰ κόψετε τὸ τσιγάρο, θὰ πάρετε αὐτὰ τὰ σκονάκια καὶ θὰ γίνετε καλά. Πρὸ πάντων τὸ τσιγάρο. Ἀλλὰ νὰ σᾶς ξαναϊδῶ σὲ δεκαπέντε ἡμέρες». Κυττάζω τὴν ρετσέτα καὶ βλέπω: Craie préparée, Μπικαρμπονὰτ ντὲ Σοῦντ κ. λ. Ἔκοψα καὶ τὸ τσιγάρο αὐτοστιγμεὶ καὶ μετὰ 15 ἡμέρας ξαναπῆγα. «Ἆ εἴμεθα καλύτερα τώρα· μοῦ λέγει. Θὰ γίνετε καλά». Εἶχε καὶ τὴν πρόνοιαν νὰ μοῦ εἰπῇ νὰ μὴ ξαναπάω. Ἀλλ' ὅταν ἐτελείωσαν τὰ ἐπαναληφθέντα σκονάκια, τὰ συμπτώματα ἐπανῆλθον. Ἔλαβα τότε τὴν ἄγουσαν εἰς ἄλλου ἰατροῦ, ἐκ τῶν ρενομὲ ἐπίσης. «Ἔχομε, μοῦ λέγει, μίαν ντισταντσιὸν ἐλαστικὲ τοῦ στομάχου. Ντισταντσιὸν ὅμως, ὄχι ντιλατασιόν. Ἄλλο διάτασις καὶ ἄλλο ἀνεύρυνσις. Τὸ στομάχι σου ἔχει πέσει κάτω ὀλίγον, ἀλλὰ θὰ τὸ ἀναιβάσωμε. Βάρδα ἀπὸ σάλτσες, ἀπὸ πάστες, ἀπὸ ζουμιά, ἀπὸ τσιγαριστά. Αὐγά, γάλα, κρεμερί, ἕνα ψαράκι ψητό, χόρτα καὶ εἰς τὸ νερό σου μισὸ λεμόνι στιμμένο. Τὸ τσιγάρο νὰ τὸ ξαναρχίσῃς. Αὐτὲς εἶναι κουταμάρες». Ἀλλὰ ἐκτὸς τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ ἡ γάτα-συνταγή: Σαρμπὸν Μπελλόκ, Μπετόλ, Craie préparée κ.λ. Συνεμορφώθην αὐστηρότατα ἐπὶ ἓξ μῆνας, ἀλλὰ μόλις ἀφῆκα τὸ φάρμακον, τὰ ἴδια Παντελάκη μου. Ἀπεφάσισα τότε νὰ ζήσω τοῦ λοιποῦ μὲ Σόδα. Μεσημέρι-βράδυ Σόδα καὶ πράγματι ἐπέρασα ἔτσι ἄλλα τρία-τέσσαρα ἔτη. Ὅταν ἔξαφνα μοῦ προστίθενται ζαλάδες, ἐξάψεις, κάτι κτύποι εἰς τὸ στῆθος σὰν παλμοὶ καὶ φόβος, κάποιος φόβος ἀκαθόριστος, μιὰ ἀνησυχία, μιὰ δυσφορία, ἕνα εἶδος μελαγχολίας μαζὶ μὲ ἀπογοήτευσιν. Ὁμολογῶ ὅτι ἐφοβήθην πολύ, ὅταν ἀντελήφθην εἰς κάποιαν διάλειψιν ὅτι, ἐπρόκειτο περὶ φαινομένων νευρικῶν. Ἕνας Ἀσκληπιάδης μοῦ συνέστησε Βαλεριανὰ ντ' Ἀμμονιὰκ τοῦ Πιερλό. Μόνον ὁ νευρασθενικὸς ἡρωϊσμός μου, ὁ ἐκ τοῦ φόβου ἐμπνεόμενος, μὲ ἔκαμε νὰ τὸ πέρνω. Ἀλλὰ ὅταν μετὰ πέντε-ἓξ μῆνας τὸ ἀφῆκα, δὲν ἤμουν καλύτερα ἀπὸ πρίν. Ἐπέρασα ἔπειτα ἀπὸ διαφόρους ἰατρούς, ἀπὸ τὸ στομάχι μου δὲ ἐπέρασαν διάφορα φάρμακα σπεσιαλιτέ, ἐγχώρια, ἐμπειρικά, Βαλιντόλ, Ἀλκοὸλ ντὲ Μὰντ τοῦ Ρικλές, μαντζούνια, βότανα, σκόρδα, κατσαρίδες κοπανισμένες κ. λ. καὶ τρεῖς μῆνες φιδὲ νερόβραστο ἓξ μῆνες μακαρόνια νερόβραστα μὲ φρέσκο βούτυρο κ. λ. Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐπέτεινε τὰ νεῦρα ἐν τῷ μεταξύ, τὰ δὲ νεῦρα ἐπέτεινον τὴν κατάστασιν. Φαντάζεσθε γλέντι. Τρεμοῦλες τῶν ἄκρων, μούδιασμα τοῦ κρανίου, μούδιασμα τῶν ποδῶν, ζαλάδες, ἕνα σφίξιμο εἰς τὸ στομάχι, πονοκέφαλοι, ἐξανθήματα, πόνοι εἰς τὴν ῥάχιν, καψίματα κ. λ.

Καὶ ἀφ' ἑτέρου «Εἰκονογραφημένη, Βουλή, ναυτικὰ ζητήματα, ἀγορεύσεις, καυγάδες, ἐπερωτήσεις κ.λ. Ὅλα αὐτὰ ὡς ἀποτέλεσμα εἶχαν καὶ τὴν εἰς τὰς ἀρθρώσεις ἀπόθεσιν ἁλάτων καὶ μόλις ᾐσθάνθην τοὺς πρώτους πόνους εἰς τὰς ἀρθρώσεις, ἐμυρίσθηκα ἀρτηριοσκλήρωσιν καὶ ἐτράβηξα γραμμὴ εἰς τοῦ Βασιλείδη. Πράγματι εἶχα ἐνδοαρτηριακὴν πίεσιν 180. Ἀρχή. Ἀλλὰ 40 λουτρὰ ὑψίσυχνα κατεβίβασαν τὴν πίεσιν εἰς 150, νορμάλ. Ἐννοεῖται ὅτι ἀνεκουφίσθην σημαντικὰ καὶ μάλιστα ὅταν μετὰ μίαν ἐξέτασιν δι' ἀκτίνων Ρέντγκεν εἶδα ὅτι ἔχω ἕνα μικρὸ στομαχάκι, μολονότι μοῦ ἐκάθησαν παρὰ πολλοὶ ἕως τώρα εἰς τὸ στομάχι καὶ ὅτι ἡ καρδιά μου λειτουργεῖ κανονικώτατα, μολονότι καὶ αὐτὴ ***ἐτράβηξε πολλὰ*** ἄλλοτε. Ἀλλὰ μετά τινα καιρὸν τί εἶχες Γιάννη;... Ὅλα μοῦ ἔφταιγαν. Συνεκρατούμην ὅσον ἠμποροῦσα καὶ ἤρχετο στιγμὴ ποῦ ἐρευνοῦσα μήπως ἔπαθα μανίαν καταδιώξεως. Εἰς ἐπίμετρον προσετέθη καὶ ἕνα βάρος μὲ ἕνα εἶδος πόνου εἰς τὴν ἡπατικὴν χώραν. Εἶχα ἀπελπισθῆ πλέον. Ἔξαφνα ἕνα πρωῒ συναντῶ τὸν φίλον μου κ. Μάρμοραν, ἰατρὸν τοῦ Πολ. Ναυτικοῦ, ὅστις ὑπέφερε καὶ αὐτός. Ἦτο καλὰ τώρα ἐντελῶς. Φρέσκος, μὲ κουράγιο, μὲ μάτι ζωηρό. Εἶχε πάει εἰς τὸ Βισὺ καὶ μὲ μασσὰζ καὶ ντοὺς ἔγινε καλά.

Ἂμ' ἔπος, ἂμ' ἔργον. Κάπου ἐκεῖ ἀπέναντι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἶχα ἰδεῖ μίαν ἐπιγραφήν: Μηχανοθεραπευτικὸν καὶ Ὀρθοπεδικὸν Ἰνστιτοῦτον Μιχ. Χρυσάφη, ἰατροῦ. Δρόμο. Ἕνα πολυτελὲς μέγαρον, ἕνας νεαρώτατος ἰατρός, γιγαντόσωμος ὅμως, ἕνα γραφεῖον ὡραιότατα βαλμένο, ρόδες, μοχλοί, σέλλες ἱππασίας κ.λ. Μιὰ ντεμουαζελίτσα συμπαθεστάτη μὲ μίαν σκολίωσιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης ἦτο εἰς ἕνα εἰδικὸν ὄργανον, ἕνα κρεάτινο βαρέλι ἐκυλίετο εἰς ἕνα εἶδος τραπεζιοῦ, ἕνα ἄλλο παιδάκι ἦτο κρεμασμένον ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ ἄλλοι περιμένουν τὴ σειρά τους.

Τοῦ εἶπα τὸ ἱστορικόν. Διάγνωσις: «Τὸ στομάχι σας, τὸ σκότι σας, τὸ πάγκρεάς σας, ἡ καρδιά σας εἶναι πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν των· μοῦ λέγει. Ἔχετε ἐλαφρὰν ἀτονίαν τῶν ἐντέρων, ἀποτέλεσμα δὲ αὐτῆς εἶνε ὅλα τὰ ἄλλα, μέχρι καὶ τῆς νευρικῆς καταστάσεως».

Δίαιτα: Κρέας ὁπωσδήποτε μαγειρευμένον, αὐγά, τυρί, ψάρια, χόρτα, φροῦτα. Βάρδα ἀπὸ ὠμὲς σάλτσες, ἀπὸ σοῦπες, ἀπὸ ξυνά, ἀπὸ μουστάρδες. Πρωΐ, μεσημέρι, βράδυ, ἀντὶ νεροῦ μετὰ τὸ φαγητὸν ἕνα ποτῆρι χαμόμηλο χλιαρὸ χωρὶς ζάχαρι. Νερὸ τὸ πολὺ ἕνα ποτῆρι τὴν ἡμέραν.

Θεραπεία: Μηχάνημα Zander H 1. Ἕνα κρεββάτι μὲ πλοὺς ποῦ πηγαινοέρχεται, μὲ ἠλεκτρικὴν κίνησιν. Ξαπλώνεσθε πρηνής, μὲ τὴν κοιλίαν εἰς ἕνα τετράγωνον ἄνοιγμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀναιβοκαταιβαίνουν μοχλοὶ ἔχοντες εἰς τὰ ἄκρα τροχοὺς ξυλίνους. Καθὼς λοιπὸν πηγαινοέρχεσθε, αὐτοὶ σᾶς κάνουν ἕνα μεσσὰζ εἰς τὰ ἔντερα πρώτης τάξεως. Κατόπιν: Μηχάνημα B 7, ὀλίγον ποδήλατον δηλαδὴ ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἔπειτα μασσὰζ ἐλαφρὸν εἰς τὸ στομάχι καὶ τὰ ἔντερα. Μασσὰζ ἐπίσης καὶ εἰς τὸ κεφάλι διὰ τὸν πονοκέφαλον. Ἀλλ' ὅπερ ἀπίστευτον: Μασσὰζ ἢ μᾶλλον κοπάνισμα τῆς καρδιᾶς διὰ τὰ κτυπήματα τοῦ μεσοκαρδίου μυός.

Μετὰ εἴκοσι ἡμερῶν θεραπείαν, μοῦ εἶπε, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων οὔτε ὁ *πονοκέφαλος μ' ἐπείραξε*, οὔτε ἡ καρδιά, νὰ φάγω σαρδέλλες τοῦ βαρελιοῦ καὶ μετὰ 15 ἄλλας νὰ φάγω σκορδαλιά. Διάρκεια θεραπείας, λόγῳ τοῦ μακροχρονίου τῆς παθήσεως, ἓξ μηνῶν.

Αἴ, Κύριοι, ἔφαγα πράγματι ἐν καιρῷ τὰς ἐπὶ ἕνδεκα ἔτη ἀπηγορευμένας τροφὰς καὶ εἶμαι τώρα ἀπηλλαγμένος πάσης ἐνοχλήσεως, ἀπηλλαγμένος δὲ καὶ πάσης ἰατρικῆς κηδεμονίας, χωρὶς ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου π. ἔ. νὰ πάρω κανένα φάρμακον.

Υ.Γ. Τρώγω τετράκις τῆς ἡμέρας, μὰ καλά. Ἴσως ὑποβληθῶ προσεχῶς εἰς νέαν παρὰ τῷ Ἰνστιτούτῳ θεραπείαν διὰ τὴν παχυσαρκίαν.

Ο ΙΔΙΟΣ

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΕΙ Η ΨΥΧΗ

Ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα θέματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἀπασχολεῖται ἀπὸ μακροῦ ὁ καταγινόμενος μὲ τὰς Μεταφυσικὰς Ἐπιστήμας εἶναι καὶ ἡ Προαίσθησις τῆς Ψυχῆς. Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς τὰς προαισθήσεις καὶ τὰς προρρήσεις, ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἀνεπτυγμένους καὶ τὰς μεγαλοφυΐας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ ἀκόμη ἁπλούστερον ἐν ὀνείρῳ.

Οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης ἔχουν συλλέξει ἄπειρα φαινόμενα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα ἔχουν μορφὴν ἀληθῶς κλασικήν: Οὕτω ὁ Λομπρόζο ἀναφέρει τὸν Δόκτορα C. διακεκριμένον ἐπιστήμονα, νευροπαθῆ ὅμως, μὲ συμπτώματα ὑστερίας ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας καὶ ἐκφυλίσεως, ὅστις παρουσίασε ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας περιέργους ἰδιότητας, δυνάμενος νὰ προβλέπῃ διάφορα μικρογεγονότα. Προέλεγεν αἴφνης εἰς τὴν μητέρα του πότε θὰ ἐλάμβανεν ἐπιστολάς. Ὅπερ δὲ περιεργότερον: Τῆς προανήγγελλεν ἐπισκέψεις προσώπων, τὰ ὁποῖα περιέγραφε λεπτομερῶς, χωρὶς ποτὲ νὰ ἔχῃ ἰδῇ. Τὸ 1894 τέλος — 4 Φεβρουαρίου — προεῖπε τὴν μεγάλην πυρκαϊὰν τῆς ἐκθέσεως τοῦ Côme, ἥτις ἔλαβε χώραν τὴν 6 Ἰουλίου ἰδίου ἔτους.

Τὸ περιοδικὸν τῆς «Society for Psychical Research» — Μάρτιος 1897 — ἀναφέρει μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία ἔμενεν εἰς ἐξοχὴν μὲ τὴν δεκαετῆ κόρην της. Μίαν ἡμέραν ποῦ ἔπαιζε τὸ κοριτσάκι της ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι κοντὰ εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμήν, ἡ μητέρα ἀκούει μίαν ἐσωτερικὴν φωνήν, ἡ ὁποία τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι φοβερὸς κίνδυνος ἀπειλεῖ τὸ παιδί της. Τρέχει, ἁρπάζει τὴν κόρην της καὶ μετά, τὸ πολύ, ἡμίσειαν ὥραν τὸ τραῖνο περνῶντας ἐκτροχιάζεται καὶ τουμπάρει ἀκριβῶς ἐκεῖ ποῦ ἔπαιζε ἡ κόρη της καὶ ὅπου τρεῖς ἄνθρωποι τῆς μηχανῆς εὑρίσκουν θάνατον οἰκτρόν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἡ ψυχὴ βλέπει καὶ προαισθάνεται. Εἴδατε πόσα ὄνειρα μεγάλων ἀνδρῶν σᾶς παρεθέσαμεν πραγματοποιηθέντα. Ἰδοὺ τώρα καὶ περιπτώσεις συλλεγεῖσαι ὑπὸ σοφῶν, σύγχρονοι: Ὁ ὑπολοχαγὸς Perrino — κατὰ τὸν De Vitt, τὸν συγγραφέα τῆς Ἱστορίας τῆς Λῃστείας ἐν Ἰταλίᾳ — εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του ἕνα βράδυ ὅτι, αὐτὸς καὶ ὁ ἱπποκόμος του συνελήφθησαν εἰς κάποιαν κατὰ λῃστῶν ἀποστολήν των, ὅτι ἐδέθησαν εἰς ἕνα δένδρον καὶ ἐτουφεκίσθησαν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὸ τραπέζι διηγεῖται τὸ ὄνειρόν του καὶ ὅλοι τὸν κοροϊδεύουν. Τὴν ἑπομένην φεύγουν καὶ μετὰ λυσσαλέαν συμπλοκὴν ἐναντίον μεγάλης συμμορίας λῃστῶν, συλλαμβάνονται, προσδένονται εἰς ἕνα δένδρον καὶ τουφεκίζονται.

ΚΑΚΙΑ ΚΟΥΤΟΥΒΑΛΗ

Ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ ἐδόθη πρό τινος σπανία ἑορτὴ ὑπὸ τοῦ «Πατριωτικοῦ Συνδέσμου», ὅστις διατελεῖ ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τῆς Α. Μ. τῆς Σεπτῆς μας Ἀνάσσης. Ἡ ἑσπερὶς ἐκείνη εἶχε ζηλευτὴν ἐπιτυχίαν, μᾶς παρέσχε δὲ τὴν εὐκαιρίαν νὰ διακρίνωμεν τὴν ἀνατολὴν ἑνὸς ἀστέρος πρώτου μεγέθους εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν ὁρίζοντα. Ἡ κυρία Κάκια Κουτούβαλη, μὴ φοιτήσασα εἰς οὐδεμίαν ἐκ τῶν διαφόρων σχολῶν, ἐξεκολάφθη αἰφνηδίως, τῇ βοηθείᾳ δὲ τοῦ κ. Ν. Ρόζαν ἀνεδείχθη εἰς δοκιμωτάτην καλλιτέχνιδα, μὲ σπάνιον τάλαντον, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον δυνατὰς κομεντὶ τὸ «Πῦρ ὑπὸ τὴν τέφραν». Ἡ κ. Κουτούβαλη εἶχε φροντίσει ὥστε γύρω της τὸ πλαίσιον νὰ εἶναι ἀνάλογον διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς Δεσποινίδος Α. Δημητρακοπούλου, τῆς μοναδικῆς μας κοντράλτο καὶ τῆς Δεσποινίδος Καμπανάκη, τῆς θαυμασίας σοπράνο. Ἡ προεσπερὶς ἐδόθη ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστράτων, ἡ δὲ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία ὑπεστήριξε, ὅπως ἤξιζε, τὴν φιλανθρωπικὴν ὅσον καὶ καλλιτεχνικὴν ταύτην προεσπερίδα.

Ἱστορικὸν εἶναι καὶ τὸ ὄνειρον τοῦ υἱοῦ τοῦ Dante Alighieri. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, ὁ υἱός του Ἰάκωβος ἐπεδόθη εἰς τὴν περισυλλογὴν καὶ τακτοποίησιν τῶν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορπισμένων χειρογράφων. Ἀλλὰ δεκατρία ᾄσματα τῆς «Θείας Κωμῳδίας», εἶχαν ἐξαφανισθεῖ καὶ ὁ Ἰάκωβος εἶχε ἀπελπισθῆ, ὅταν ἕνα βράδυ εἰς τὸν ὕπνον του βλέπει τὸν πατέρα του μὲ κατάλευκα φορέματα καὶ περιβαλλόμενον ἀπὸ ἕνα ὑπερφυσικὸν φῶς, ὅστις τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἐκοιμᾶτο ὅταν ἔζη, καὶ τοῦ ἔδειξε μία κασσετίνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν κρυμμένα τὰ 13 ᾄσματα. Καὶ τὴν ἑπομένην, πράγματι, μόλις ἐξύπνησε, εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν κασσετίνα εὗρῆκε τὰ χαμένα χειρόγραφα.

Εἰς τὰ φαινόμενα αὐτὰ ὁ Myers ἔχει ἐγκύψει ἐμβριθέστερον. Πρεσβεύει λοιπὸν αὐτὸς ὅτι ὁ ὕπνος εἶναι μία κατάστασις ὁτὲ μὲν φαεινοτέρα, διαυγεστέρα τῆς ἐγρηγόρσεως, ἄλλοτε δὲ ὑποδεεστέρα, συνοδευομένη ὑπὸ ψυχικῆς ἐξουθενώσεως. Ἀφ' ἑτέρου — πάντοτε κατὰ τὸν Myers — ἡ «διαυγὴς ἐκστατικότης», ἢ τὸ «παραλήρημα» ἀντικαθιστοῦν τὸν φυσικὸν ὕπνον ἐνίοτε. Ὡς παράδειγμα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἡ ὑπὸ τοῦ Crichton Browon ἀναφερομένη περίπτωσις, ἑνὸς μανιακοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκοιμᾶτο ποτέ, ἀλλὰ εἰργάζετο ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐργάται, καὶ ἐπερνοῦσε τὴν νύκτα φωνάζων καὶ σφαδάζων, χωρὶς νὰ πονῇ ἢ ὑποφέρῃ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐλαττοῦται τὸ βάρος του.

Τὰ ὄνειρα ἔκαμαν τὸν ἄνθρωπον νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς «ἐγὼ» νοητικοῦ καὶ εἰς αὐτὰ πάντοτε ἔβλεπε τὸν προάγγελον κάποιου γεγονότος, μολονότι δὲν τὰ εἶχε σπουδάσει ἐπιστημονικῶς. Ὑπάρχουν ὄνειρα ποῦ μᾶς παρορμοῦν εἰς κάτι. Πολλοὶ πάλιν θεωροῦν ὅτι τὸ ὄνειρον εἶναι κάτι μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως τῶν αἰσθήσεων.

Δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν τὰ ὄνειρα εἰς μίαν ὀξύτητα τῶν αἰσθήσεων, εἰς μίαν διέγερσιν, εἰς μίαν ὑπεραισθησίαν, προκαλοῦσαν ψευδαίσθησιν, εἰς μίαν ὑποβλητικότητα, εἰς μίαν ἔντασιν τῆς μνήμην, εἰς μίαν ἀνάμνησιν λησμονημένων γεγονότων (κρυπτομνησίαν), εἰς μίαν ἀνάμνησιν ἢ ὑποβολὴν ἀπὸ τὴν ἐν ἐγρηγόρσει πραγματικὴν ζωήν μας.

Ἡ Μὶς Mason, ἀφυπνισθεῖσα ἀποτόμως εἰς ἕνα σκοτεινὸν δωμάτιον, διέκρινε διάφορα ἀντικείμενα καὶ δύω μπάρρες τῆς πόρτας, ποῦ εἶχαν τοποθετήσει ὅταν ἦτο ἔξυπνη, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἐν ὀνείρῳ ἐνθυμήθη πράγματα λησμονημένα ἢ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον ἑλκύσει τὴν προσοχήν της.

Ἄπειροι περιπτώσεις σημειοῦνται. Ὁ Delboeuf ἠνωχλεῖτο εἰς τὸν ὕπνον του ἀπὸ τὰς λέξεις «Asplenium Ruta Muralia» καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τί ἐσήμαινον, ἕως ὅτου εὗρῆκε τὰς λέξεις ταύτας εἰς ἕνα χειρόγραφόν του: Ὁ Borockelbank χάνει ἕνα μαχαῖρι καὶ τὸ ζητεῖ ματαίως, ἕως ὅτου βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι τὸ εἶχε βάλει εἰς τὴν τσέπην ἑνὸς πανταλονιοῦ του, ὅπου καὶ τὸ εὑρίσκει. Ἡ μὶς Crellin χάνει ἕνα δακτυλίδι μ' ἕνα βαρύτιμον διαμάντι, καὶ βλέπει εἰς τὸν ὕπνον της σὲ ποιὰ γωνιὰ τὸ εἶχε ἀφήσει καὶ τὸ εὑρίσκει. Ἡ μὶς Flora Tuart, παίζουσα κρόκετ, χάνει ἕνα δακτυλίδι μεγάλης ἀξίας καὶ τὸ βλέπει εἰς τὸν ὕπνον της κάτω ἀπὸ ἕνα μπάγκον, ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ σπῆτι της.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις πρόκειται περὶ κρυπτομνησίας, περὶ ἀφυπνίσεως τῆς μνήμης ἐν τῷ ὕπνῳ. Καὶ οὕτω ἐξηγεῖται πῶς μερικοὶ ἐπιλύουν καθ' ὕπνους προβλήματα. Ὁ Hayes, αἴφνης, περίφημος καλλιτέχνης, προγυμνάζων τὰ παιδιά του εἰς τὴν Γεωμετρίαν, ἀδυνατεῖ νὰ εὕρῃ τὴν τρίτην λύσιν ἑνὸς θεωρήματος, «Γράψαι εὐθεῖαν ἐπὶ ἐπιπέδου», τοῦ ὁποίου μόνον δύω λύσεις εὕρισκε καὶ εἰς ἕνα ὄνειρόν του κατόπιν βλέπει καθαρὰ τὸ γεωμετρικὸν σχῆμα μὲ τὴν ζητουμένην λύσιν.

Ὁ Davey, ταμίας μιᾶς ἐπιχειρήσεως, εἰς τοὺς λογαριασμούς του ἔκαμε ἕνα λάθος καὶ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἔσπαζε τὸ κεφάλι του ἀδίκως διὰ νὰ τὸ εὕρῃ. Τέλος εἰς τὸν ὕπνον του κάνει ἐκ νέου τοὺς λογαριασμούς του καὶ τὸ ἀνακαλύπτει.

Ἡ ἑρμηνεία ἕως ἐδῶ εἶναι εὐχερής. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐξηγήσετε τὴν ἐν ὕπνῳ γνῶσιν πραγμάτων ἐντελῶς ἀγνώστων, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ἀκριβῆ πρόγνωσιν τοῦ θανάτου; Ἡ Μὶς Carleton, παραδείγματος χάριν, βλέπει μίαν φίλην της τὴν ἑπομένην τοῦ θανάτου της καὶ ἡ νεκρὰ τῆς λέγει ὅτι θὰ τὴν ξαναϊδῇ, εἰς τὸν ὕπνον της εἰκοσιτέσσαρας ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου της. Καὶ πράγματι ἡ νεκρὰ ἦτο συνεπεστάτη εἰς τὸ ραντεβοῦ της. Μετὰ τεσσαράκοντα ὁλόκληρα ἔτη τῆς παρουσιάσθη καθ' ὕπνον καὶ ἡ Carleton μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀπέθανε.

Αἱ περιπτώσεις αὐταὶ μᾶς δεικνύουν μίαν ***ὀξυδέρκειαν*** ἐν ὕπνῳ, ἀνεξήγητον.

Ὁ κ. Peterson ἀπησχολημένος εἰς μεταλλευτικὰς ἐργασίας ἐν Βεγγάλῃ ἀνακαλύπτει εἰς τὸ ταμεῖον του ἕνα ἔλλειμμα σημαντικὸν καὶ τὴν ἑπομένην νύκτα εἰς τὸν ὕπνον του ἀκούει τὸ ὄνομα «Baboo», τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ δράστου τῆς κλοπῆς.

Ἕνας δικαστὴς δικάζει δύω συντρόφους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας εἶχεν ἀποθάνει. Ὁ ἐπιζῶν ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτο δανειστής, ἐνῷ ὁ κληρονόμος τοῦ ἀποθανόντος τὸν ἐθεώρει χρεώστην. Βλέπει λοιπὸν ὁ δικαστὴς τὴν ἑπομένην νύκτα ἕνα ἐμπορικὸν βιβλίον ἑνὸς ἐκ τῶν διαδίκων καὶ εἰς αὐτὸ εὑρίσκει πληροφορίας πολυτίμους. Ἐξυπνᾷ καὶ διατάσσει νὰ τοῦ φέρουν τὸ βιβλίον καὶ εἰς τὴν σελίδα ποῦ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του εὑρίσκει τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Brighton, ἐμποροπλοίαρχος, ἐνῷ ἐταξείδευε μὲ γαλήνην, ἐκοιμήθη. Ἔξαφνα ἀκούει μίαν φωνήν: Πρόσεξε! Θὰ πνιγῆτε! Ἡ ἀγωνία τὸν ἐξυπνᾷ. Τρέχει μισόγυμνος εἰς τὴν γέφυραν. Τίποτε δὲν προήγγελλε κίνδυνον. Γυρίζει εἰς τὴν καμπίνα του νὰ ἐνδυθῇ, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν ἐνοχλῇ. Ξανατρέχει τότε εἰς τὴν γέφυραν καὶ βλέπων πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς φωνῆς, παρατηρεῖ ἐρχόμενον ἕνα μεγάλο ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς θὰ τοὺς ἐβύθιζε.

Τὸ σύνολον τῶν γεγονότων αὐτῶν ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα εἶναι ἐκτὸς παντὸς νόμου τῆς ψυχοφυσιολογίας καὶ ὅτι κοινὸν γνώρισμα ἔχουν ὅτι, ἰδίᾳ παρατηροῦνται μεταξὺ τῶν ὑστερικῶν καὶ νευροπαθῶν ἐν ὑπνώσει ἢ ἐν ὀνείρῳ.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

Ο ΑΒΡΑΑΜ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ

Εἰς βαθὺ γῆρας, 91 ἐτῶν, ἀπέθανε ὁ Ἰωάννης Χαραμῆς, πατὴρ σεβαστὸς καὶ πολυαγαπημένος τοῦ ἰατροῦ κ. Δ. Χαραμῆ, τοῦ διακεκριμένου Ὀφθαλμολόγου καὶ συμπαθοῦς φίλου τῆς «Εἰκονογραφημένης» κ. Σπήλιου Χαραμῆ, τοῦ κ. Παν. Χαραμῆ, ἐφοπλιστοῦ, τῆς Κυρίας Ἀ.σ. Παπαλεονάρδου, τῆς Κυρίας Ἄννης Βαΐτση καὶ τῆς Κυρίας Εἰρήνης Βόγλη. Ἦτον ἕνας γέρος σοφός, πατριαρχικώτατος, ἀναθρέψας καὶ χειραγωγήσας τὰ παιδιά του εἰς τὸν δύσβατον κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ εὐρὺν καὶ ὡραῖον δρόμον τῆς Ἀρετῆς, τὸν δρόμον τῆς Εἰλικρινείας, τῆς Ἐντιμότητος, τῆς Φιλοπονίας, τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ. Καὶ δι' αὐτὸ τὰ εἶδεν ὅλα ἀποκαθιστάμενα λαμπρὰ καὶ ἐλατρεύετο ἀπ' αὐτὰ ἀλλὰ καὶ ἐτιμᾶτο ἀπὸ τὴν Κοινωνίαν. Διὰ τὴν Ὕδραν ἦτον ὁ Πατριάρχης Ἀβραὰμ καὶ ἐτιμᾶτο ὡς ὁ γεροντότερος.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΡΑΜΗΣ

Διὰ τοῦτο, ὅταν ἔκλεισε τὰ μάτια του διὰ νὰ ἀναπαυθῇ τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν, περιστοιχίζετο ἀπὸ τέκνα καὶ ἀπὸ τέκνα τέκνων, διατηρῶν πλήρως τὰς αἰσθήσεις του μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς ὀλβιότητος χυμένην εἰς τὴν ἀγαθὴν μορφήν του. Ἡ «Εἰκονογραφημένη» μοιράζει τὴν ὀδύνην μὲ τὴν Πατριαρχικὴν Οἰκογένειαν καὶ τὸν ἀγαπημένον της φίλον.

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Δημοσιεύσαντες ἐν προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐσχάτως ἀνεγερθέντος μεγαλοπρεποῦς μαυσωλείου τῆς οἰκογενείας Κάσδαγλη, παρελείψαμεν ν' ἀναγράψωμεν, ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο, περὶ τοῦ ὁποίου εὐρύτατον λόγον ἔκαμε καὶ ὁ Αἰγυπτιακὸς τύπος, ὀφείλεται εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἔμπνευσιν καὶ ἰδιοφυΐαν τοῦ γνωστοῦ ἀρχιτέκτονος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας κ. Γεωργίου Εὐγενίου, ὅστις καὶ καθωδήγησε τοὺς τεχνίτας ἐν τοῖς καθέκαστα τῆς κατασκευῆς καὶ ἐφαρμογῆς τούτου. Καὶ εὐχαρίστως ἐπανορθοῦμεν τὸ ἀκούσιον ἀδίκημα.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μὲ χαρὰν πρέπει νὰ μάθουν οἱ περὶ τὰ Μαθηματικὰ ἀσχολούμενοι τὴν ἔκδοσιν εἰδικοῦ περιοδικοῦ, τοῦ Μαθηματικοῦ Περιοδικοῦ, ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ κ. Δ. Λαπαθιώτου, τοῦ μεγαλητέρου μαθηματικοῦ μυαλοῦ τοῦ τόπου μας, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει εἰς ἕκαστον φύλλον του διάφορα προβλήματα μὲ τὰς λύσεις των. Καταντᾷ πολύτιμον διὰ τοὺς ἀξιωματικούς, διὰ τοὺς καθηγητάς, μαθητὰς κ.λ.

*

Μᾶς ἀνηγγέλθη ἡ καθημερινοποίησις τῆς ἕως πρό τινος ἑβδομαδιαίας καὶ μικροσχήμου ἐφημερίδος «Ἐθνική», ἣν ἐξέδιδεν ὁ κ. Κ. Ἰω. Θεοδωρόπουλος. Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι διὰ τὴν ἐποχήν μας τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶνε ἄξιον πολλῆς σημασίας, διότι ἂν ἡ καθημερινοποίησις τοῦ «Σκρίπ» καὶ τοῦ «Ἄστεως» ἐθεωρήθησαν ὡς θαύματα ἄλλοτε, κανεὶς δὲν ἐπερίμενε τοιαῦτα θαύματα νὰ γίνωνται καὶ σήμερον. Ὁπωσδήποτε εὑρισκόμεθα πρὸ ἀσυνήθους γεγονότος, τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς μίαν μακρὰν καὶ εὐσυνείδητον ἐργασίαν, ἥτις ἐξησφάλισε βάσεις στερρὰς καὶ παρεσκεύασε τὸ ἔδαφος εἰς μίαν ἀνέλιξιν πρὸς τὰ ἄνω.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ αὐτὴ εὐσυνειδησία θὰ ἐκτιμηθῇ ἐπαρκῶς καὶ κατὰ τὴν νέαν φάσιν της καὶ θὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ ἀδιάκοπον καὶ ἀπρόσκοπτον μέλλον.

Ἀρξαμένου τοῦ δωδεκάτου ἐκδοτικοῦ ἔτους τῆς «Εἰκονογραφημένης» καθίσταται γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Ἀμερικῇ συνδρομητάς της ὅτι, οὐδεὶς ἀνταποκριτὴς εἶνε ἀνεγνωρισμένος, οὐδὲ περιοδεύων ἀπεσταλμένος Συνεπῶς οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ εἰσπράξεις, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ διαπιστευτήριον καὶ διπλοτύπους ἀποδείξεις ἐκδόσεως πρὸ τοῦ 8βρίου π.ἔ.

*

Ν. ΜΑΝΤΖΑΓΡΙΩΤΑΚΗΣ-ΙΑΤΡΟΥ

Ἀπὸ τὰ ὀλίγα ποῦ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸ ἐνεργητικόν της ἡ ὑφεστῶσα κυβέρνησις — καὶ δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ τὴν συγχαρῶμεν εἰλικρινῶς — εἶναι ἡ τοποθέτησις εἰς τὴν περίοπτον θέσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀνωτέρας Διοικήσεως τῆς Χωροφυλακῆς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου τοῦ Ἀντισυνταγματάρχου κ. Ντίνου Μαντζαγριωτάκη-Ἰατροῦ. Ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία, μολονότι πολλὰ ἔχουν διαρρεύσει ἔτη, ἐνθυμεῖται ἀκόμη καὶ ἔχει τὰς καλυτέρας ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν Γραμματείαν τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς, ὅταν ἐτοποθετήθη εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ὁ κ. Μαντζαγριωτάκης. Ἦτο ὑπομοίραρχος τότε καὶ ἦτο ἄβρὸς τὸ ἦθος καὶ τυπικὸς καὶ φιλόπονος καὶ δραστικὸς καὶ μετριοπαθὴς καὶ εἶχε δείξει ἀπὸ τότε τοιαύτας ἀρετὰς καὶ τοιαῦτα προσόντα, ὥστε νὰ εἶναι ἐνδεδειγμένος διὰ τὰς σπουδαιοτέρας θέσεις. Μία ἀπὸ αὐτὰς εἶναι καὶ ἡ τοῦ Ἀνωτέρου Διοικητοῦ τοῦ Αἰγαίου, ἰσοδυναμοῦσα πρὸς Ἀρχηγὸν τῆς Χωροφυλακῆς. Θὰ διακριθῇ καὶ εἰς αὐτὴν ὁ εὐπατρίδης τῆς Ἀργολίδος καὶ χαίρομεν μαζῆ μὲ τὰ νησιά, ἰδίᾳ τὴν Λέσβον, τὴν ἕδραν του, διότι ἡ Τύχη τὰ ηὐνόησε τόσον πολύ.

ΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΤΖΑΓΡΙΩΤΑΚΗΣ-ΙΑΤΡΟΥ

*

Η ΑΓΚΥΡΑ

Τί εἶναι αὐτὸ ποῦ γίνεται μὲ τὴς ἐκδόσεις τῆς «Ἀγκύρας»; Ἀνάρπαστα γίνονται τὰ περίκομψα βιβλιαράκια της καὶ ἀνατυπώνονται ὅλα σχεδόν, ἐξαντλούμενα μόλις ἐκδίδονται. Οἱ βιβλιοπῶλαι τῶν ἐπαρχιῶν δὲν προφθάνουν νὰ ζητοῦν ἀποστολάς. Ἰδίως εἰς τὰ νέα μέρη, ὅπου ὁ κόσμος ἀγαπᾷ περισσότερον τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν μάθησιν, κάνουν θραῦσιν, χάρις εἰς τὸ σύστημα τῶν μηνιαίων συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ 2,50 δρ. ἢ μὲ 5 δρ. κατὰ μῆνα λαμβάνουν 50 ἢ 100 δρ. βιβλία τῆς ἐκλογῆς των. Καὶ χωρεῖ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀκατάσχετος εἰς ἐκδόσεις. Εἰς 30 περίπου ἀνέρχονται τὰ βιβλία ποῦ ἐξέδωκε: Β. Οὐγκώ, Ὁ Βασιλεὺς διασκεδάζει, μετάφρασις Ε. Ζαλακώστα, Μ. Πρεβό, Γυναικεῖαι ἐπιστολαί, μετάφρασις Γ. Τσοκοπούλου, Ὄσκαρ Οὐάϊλδ, De Profundis, Μ. Μάντερλιγκ, Ἡ Ζωὴ τῶν μελισσῶν μετάφρασις Χ. Δαραλέξη, Σ. Μελᾶ, Ἀπὸ τὰ ταξείδια μου, Ἀνατὸλ Φράνς, Οἱ Θεοὶ διψοῦν, μετάφρασις Μπάμπη Ἀννίνου, Τ. Ἀμπελᾶ, Ἡ Κλεοπάτρα, Ἀεβᾶ Πρεβό, Μανὸν Λεσκώ, μετάφρασις Ι. Στρατηγοπούλου, Πιὲρ Λουΐς, Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ νευρόσπαστον, μετάφρασις Γ. Τσοκοπούλου, Π. Δημητρακοπούλου, Ἡ Δούκισσα τῆς Πλακεντίας, Ε. Μπάνζη, Οἱ τέσσαρες Διάβολοι, μετάφρασις Δ. Χατζοπούλου, Μ. Πρεβό, Ἡ ἐξαδέλφη Δαύρα, μετάφρασις Ριχ. Παρίσῃ, Μ. Σερράο, Ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν, μετάφρασις Ε. Βεκιαρέλλη, Κ. Δίκενς, Δόμβεϋ καὶ Υἱός, Γεωργ. Τσοκοπούλου, Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ'.

*

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ηὐτύχησε νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀπὸ Ἰης Νοεμβρίου Μόνιμον Ἀντιπροσωπείαν, ἣν ἀνέλαβε τὸ Γραφεῖον τοῦ κ. Χ. Γ. Πέντζου — Στοὰ Μπενρουμπῆ 30—εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται τοῦ λοιποῦ οἱ κύριοι συνδρομηταί μας, διὰ πᾶν παράπονον καὶ διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν αὐτῆς.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ. — Δηλαδὴ ἂν δὲν συνέβαινε νὰ τὰ εὕρουν οἱ πρῶτοι καταλαβόντες τὰ ὑπὸ τῶν ἐκδιωχθέντων Βουλγάρων κατεχόμενα ἐδάφη μας, θὰ ἦτον αἴσχος νὰ ὑπάρχουν γραμματόσημα Βουλγαρικά, τὰ ὁποῖα νὰ φέρουν τὰς λέξεις: Ἑλληνικὴ Διοίκησις, διότι τὰ μεταχειρισθῆσαν αἱ κατὰ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν μερῶν ἐκείνων Ἑλληνικαὶ ἀρχαί. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν διὰ κάθε Ἕλληνα ἔχουν μεγίστην Ἐθνικὴν σημασίαν αὐτὰ καὶ οἱ συλλέκται τὰ ζητοῦν καὶ τὰ ἀγοράζουν ἀδρότατα.

Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον «Ἑστία» Κ. Μάϊσνερ καὶ Ν. Καργαδούρη — 10908.